

DŮVĚRNÍCI
MILOSRDNÉHO

DŮVĚRNÍCI MILOSRDNÉHO

Úvod do Bahá'í správy

ADIB TAHERZADEH

Ilustrovala Lesley Taherzadeh O'Mara

PRAHA 2010

Předmluva	7
Úvod	9
BOŽÍ ZJEVENÍ	13
Slovo Boží	13
Bahá'u'lláhova Smlouva	14
Formativní věk	15
BOŽÍ INSTITUCE	19
Fungování Duchovních rad	19
Úloha jednotlivce	21
Vlivy Starého řádu	23
Neochvějnost ve Smlouvě	25
Duchovní měřítko	26
Bahá'u'lláhova přítomnost	28
Pravá konzultace	29
Žádný ústupek zásadám	30
Administrativní zásady	31
Volby	32
Autorita institucí	33
Odpovědnost členů	34
Odpoutání	35
Jednota	36
Spravedlnost – láska	37
Podporování rozhodnutí Rady	37
Štědrost služby v Duchovní radě	38
Rovnováha mezi formou a duchem	39
Instituce Rukou Věci Boží a poradců	40
Zdravé fungování Duchovních rad	41

© Adib Taherzadeh. First edition 1972. Second edition, revised by Adib Taherzadeh 1999, published 2009. All Rights Reserved

© Bahá'í nakladatelství, s.r.o., 2010

ISBN 978-80-85478-37-2

BUDOVÁNÍ BAHÁ'U'LLÁHOVA SVĚTOVÉHO ŘÁDU	43
Nový Světový řád v zárodečném stavu	43
Čtyři Charty	43
Shoghi Effendi – budovatel Správního řádu	44
Prvních patnáct let Strážcovství	45
Národní plány učení Víry	46
Desetileté tažení	48
Správcovství Rukou Věci	48
Vývoj, který se odehrával ve Světovém centru	50
Světový dům spravedlnosti	51
Mezinárodní centrum pro učení Víry	52
Devítiletý plán	54
Analogie starého a nového domu	55
První půlstoletí Formativního věku	57
Jiné významné události v průběhu Devítiletého plánu a po něm	58
DUCHOVNÍ ROZVOJ JEDNOTLIVCE	67
Protěžsky hmotné a duchovní	67
Duše si osvojuje dobré vlastnosti	68
Kde je onen svět?	69
Hlavní záměr stvoření	69
Intelektuální přístup nestačí	70
Kdo je tím cizincem?	71
Duchovní potrava	72
Prvním krokem duchovního růstu je čtení svatých Spisů	73
Dovolme, aby síla Slova vešla do našich srdcí	74
Druhý krok	74
Síla modlitby	75
Třetí krok	75
Čtvrtý krok	76
Ochrana své víry	76
Tři velcí lupiči víry a duchovnosti	77
Použitá literatura	79
Poznámky a odkazy	83

PŘEDMLUVA

Publikace *Důvěrníci Milosrdného* vyšla poprvé v angličtině v roce 1972, aby se její vydání shodovalo s 50. výročí Formativního věku Bahá'í Víry.

První dvě kapitoly si kladou za cíl zdůraznit ducha, který podněcuje Bahá'u'lláhův Správní řád a jasně ukázat na duchovní postoj, kterým se musí vyznačovat členové institucí Bahá'í Věci.

Třetí kapitola přináší přehled rozvoje Správního řádu během prvních 50 let Formativního věku a nastiňuje určité statistické informace, které se vztahují k šíření Víry během tohoto období.

Dostává se vám nyní do rukou aktualizované vydání této publikace, které neobsahuje dodatečné statistické informace, ale lze se v něm dočíst o dalších důležitých událostech, k nimž při vývoji Bahá'í společenství od prvního anglického zveřejnění této publikace došlo.

Publikace byla rozšířena o čtvrtou kapitolu, která doufejme dále napomůže čtenáři při studiu duchovních aspektů Bahá'u'lláhova Správního řádu.

Adib Taherzadeh
Haifa, červen 1999

POZNÁMKA NAKLADATELE

Anglický originál této knihy v roce 2008 upravily a aktualizovaly Lesley Taherzadeh O'Mara a Wendi Momen.

‘Abdu’l-Baháův skon v roce 1921 značí na straně jedné zakončení Nejslavnějšího Věku Bahá’í Zřízení, Hrdinského a Apoštolského věku, a na straně druhé započetí Formativního věku, který je věkem přechodu a který nakonec musí vést k zahájení Zlatého věku Víry, kdy bude na celé této planetě plně ustavena Bahá’u’lláhova Svrchovanost a Světový řád Jeho Víry.

Hrdinský věk, který započal Vyhlášením Bába roku 1844 a jenž trval 77 let, byl svědkem příchodu dvou Projevů Božích, Bába a Bahá’u’lláha, jakož i ustavení mocné Smlouvy, jejímž Středem byla osoba ‘Abdu’l-Baháa. Zjevení Boží v onom Věku zalévalo svět svou nádherou bezmála padesát let. Do celého lidského rodu byly uvolněny duchovní síly, kterým je dáno, aby znovu oživily celý lidský rod a ustavily, až se čas naplní, nový Světový řád, jehož slávu předpovídali Proroci minulosti.

Prorok-Mučedník této Víry, Prvotní Bod, „ze kterého byly vytvořeny všechny stvořené věci“¹, rozezvučel v prvním období onoho Věku Voláním Polnice úsvit Nového Dne a nakonec Svým mučednictvím zalil Věc Boží nehynoucím třpytem.

Vě druhém období onoho Věku se projevil Bahá’u’lláh, Nejvyšší Projev Boží, při jehož příchodu byla podrobena zkoušce „srdce celého společenství“ Božích „Poslů a Proroků“², „jehož přítomnosti toužil dosáhnout“ Mojžíš, „z lásky k Němuž“ duch Ježíše „vystoupil do nebe“, „krásu jehož vzezření prahnul spatřit“ Muhammad a „kvůli Němuž“ Báb „obětoval Svůj život“³, a proudy Svého Zjevení vdechl „nový život do každé lidské schránky“⁴. Bylo to právě v tomto období, které trvalo téměř čtyřicet let, kdy bylo zjeveno a prohlášeno učení, zákony a příkázání Víry, jíž je dáno, aby usměřovala život lidského rodu a řídila působení svých celosvětových institucí pro dobu alespoň jednoho tisíce let.

Po Bahá’u’lláhově odchodu to byl ‘Abdu’l-Bahá, „Tajemství Boží“⁵, „Ten, kolem Něhož krouží všechna jména“⁶, kdo během 29 let, jež tvoří třetí a závě-

rečné období Hrdinského věku, obohacoval a vykládal Svaté Spisy, obsáhl Věc Boží ve své duši, uchoval ji před útokem narušitelů Bahá'u'lláhovy Smlouvy, prosazoval vzdor tvrdé opozici její zájmy a šířil její Poselství v západním světě.

'Abdu'l-Baháův skon značí zrození Správného řádu a zahajuje Formativní věk. Ústřední postavou tohoto Věku je Shoghi Effendi, Strážce Věci Boží. Právě jeho velebil 'Abdu'l-Bahá jako „*Prvotní Větev Božího a posvátného Lotosového Stromu*“, „*drahocennou perlu*“ a „*Světlo, které svítí z Rozbřesku Božího vedení*“⁷. Shoghi Effendi vedl 36 let Bahá'í svět při budování základů Správného řádu, jehož rysy jasně vykreslili Bahá'u'lláh a 'Abdu'l-Bahá. Ve svých velmi početných spisech a dopisech jednotlivcům a Duchovním radám po sobě zanechal převelice bohaté vedení, které bude udávat směr, pomáhat a inspirovat Bahá'í svět v mnohačetných úkolech, před kterými bude v průběhu celého Formativního věku stát.

Prvních 25 let Strážcova působení představuje první epochu Formativního věku. Druhá epocha začala roku 1946, stala se svědkem skonu Shoghi Effendiho v roce 1957 a skončila roku 1963, kdy vznikl Světový dům spravedlnosti. V říjnu 1963 oznámil Světový dům spravedlnosti začátek třetí epochy, která trvala 23 let. V lednu 1986 bylo Bahá'í světu oznámeno, že Formativní věk vstoupil do své čtvrté epochy.

Světový dům spravedlnosti, tato majestátní instituce, kterou Bahá'u'lláh určil za nejvyšší instituci Víry a již udělil neomylné vedení, dnes vede Bahá'í věřící v téměř úkolu budování institucí Víry po celém světě.

Nejzáslušnějším ze všech skutků v tomto Zřízení vždy bylo učení Věci Boží. V každém období rozvoje Věci však věřící čelili konkrétnímu úkolu, který vyžadoval jejich úplnou a soustředěnou pozornost. Za raných dní počátků Víry museli ku příkladu Bábovi následovníci často pozvedávat meč a bránit se prudkým útokům svých nepřátel. V oněch dnech výzva k činu mnohdy zněla tak jako v nesmrtelné větě Mullá Husayna: „Nasedejte na koně, ó hrdinové Boží.“⁸

V pozdějším období byl během Bahá'u'lláhova působení věřícím zadán odlišný úkol – tentokrát měli odložit meč a učit Věc s co největší láskou a moudrostí, ba dokonce ochotně obětovat svůj život, když si to okolnosti vyžádaly. Mnozí se v této době radostně a plni vděčnosti napili z poháru mučednictví a svou krví prohlásili Věc Boží velkým zástupcem obyvatelstva.

I když během 'Abdu'l-Baháova působení věřící nepřestávali i nadále stejným způsobem učit Věc Boží, nastala tu však změna důrazu. V tomto období byla porušena Smlouva Boží, což byl skutek, který s sebou nesl tak nesmírnou krizi, že ochrana Věci Boží před útokem porušitelů Smlouvy měla přednost přede vším ostatním. Věřící se v tomto období shromáždili kolem 'Abdu'l-Baháa, Středu Smlouvy, a odhodlaně a neochvějně chránili Věc Boží před útoky nevěrných.

Hlavním úkolem, který je ve Formativním věku dán dnešním Bahá'í, je vedle učení a proklamace Věci budování Bahá'u'lláhova Správného řádu. Věřící společně pracují, aby ustavovali v každém koutě zeměkoule Místní a Národní duchovní rady. Závratný nárůst počtu těchto božích institucí a potřeba jejich konsolidace nutí Bahá'í k tomu, aby se prohlubovali v pravdách Víry a zásadách Správného řádu. Jedna z hlavních povinností uložených na bedra členů Duchovních rad opravdu obnáší to, aby se plně obeznámili se správnými zásadami Víry, které vytýčili Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá a Shoghi Effendi.

Následující stránky se nebudou zabývat záležitostmi, které se pojí se správou Víry nebo formou samotného Správného řádu. Záměrem je spíše vysledovat původ Správného řádu, nastínit duchovní měřítko a zásady, které řídí činnosti Duchovní rady, zdůraznit, jak je důležité porozumět duchu Správného řádu a zařídit se podle toho, a nakonec popsat postupné rozvíjení správních institucí Víry během prvních padesáti let Formativního věku a poté v dalších letech až do současnosti.

Slovo Boží

Jednou ze zásad učení, kterou Bahá'u'lláh jednoznačně vyhlásil, je tvrzení, že etablovaná náboženství světa jsou boží svým původem, a že jejich Zakladatelé jsou Projevy Boží, které svým příchodem uvolnily do světa v každém věku duchovní síly, jejichž záměrem bylo zvelebit lidstvo a dále podpořit jeho pokrok.

Prostředkem a přenašečem těchto sil bylo v každém Zřízení Slovo Boží, které zjevily Jeho Projevy. Jejich slovo bylo tvořivé a silou své moci a vlivu proniklo do lidských srdcí, a tím v každém věku vytvořilo novou civilizaci a nový lidský rod. Zjevení slov Božích lze přirovnat k padání deště. V době, kdy déšť padá, přináší jeho oživující síla novou svěžest přímo každé rostlince. Když však padat přestane, lze se k Živé Vodě dostat pouze z nádrže vody, která padáním deště vznikla. Slovo Boží, které každý Projev Boží zjevil, obdobně dávalo nový život těm, kteří s ním přišli přímo do styku. Tvořivá síla Slova uděluje v každém věku věčný život a ducha víry těm učedníkům, kterým je dána ta výsada, aby byli v přítomnosti Projevu Božího. Ale když Prorok skoná a jarní spršky Zjevení přestanou proudit, pak se skupina věrných věřících obrátí ke klenotnici zjeveného Slova – Písmům, která byla zanechána.

V předešlých Zřízeních si každý věřící naplnil svou nádobu z duchovní nádrže, která obsahovala Slovo Života. Nejdříve se z ní napil sám a poté jejími životodárnými vodami obdaroval ostatní. Takto se dříve náboženství učila a šířila. Bylo-li však lidem podle tohoto podobenství s nádrží dovoleno, aby se vody dotýkali rukama, aby do ní vkládali hrníčky a nádoby za tím účelem, aby ji předávali ostatním a aby se nořili do jejích hlubin, postupem času došlo k tomu, že voda ztratila svou čistotu. Podobně tím, že měl člověk volný přístup k duchovní nádrži učení a Slova Božích, a že do ní zanesl nezdravé myšlenky, teorie a výklady, a tím, že zlomyslně zmanipuloval Víru Boží, znehodnotil Živou Vodu a o její čistotu se provždy přišlo.

Stoupenci všech náboženství získávali nejprve svou inspiraci ze svého Písma a poté sdělovali uzdravující poselství svého Proroka ostatním. Ve starých Zřízeních byla každému věřícímu dána volnost, aby vykládal Slovo Boží v souladu s vlastním porozuměním. Člověk tudíž do Víry Boží vnášel vlastní nezralé myšlenky. Čistota učení byla záhy ztracena, následovníci se rozdělili a do náboženství vstoupilo schisma. Muḥammadovo tělo na příklad ještě ani nepohřbili, když se Jeho stoupenci už rozdělili do dvou hlavních sekt, které zanedlouho zplodily mnohé další. Čisté vykupující Slovo Boží upadlo do hříšných rukou a podvodně se s ním z čistě sobeckých důvodů nakládalo. Šlo o typický příklad, který se v minulých náboženstvích několikrát opakoval.

V tomto Zřízení, které je završením minulých náboženství a cyklů, a které zahajuje příchod „*Dne Božího*“⁶⁹, má Bahá'u'lláhovo Zjevení některé jedinečné rysy, kterými je zabezpečena jednota společenství. Jedním takovým rysem je autenticita a nesmírnost zjeveného Slova. Na rozdíl od Zřízení minulosti zapisoval všechna Bahá'u'lláhova slova v čase zjevování Jeho pisař a Samotný Bahá'u'lláh podepisoval nebo pečtil Desky, které obsahovaly zjevené Slovo. Není tedy ani stínu pochybnosti o jejich autentičnosti.

V protikladu s tím, co představovalo několik izolovaných spršek ve starších Zjeveních, proudivo v tomto věku Slovo Boží na lidstvo v mocných přívalech po dobu alespoň 40 let a zanechalo za sebou obrovský oceán Bahá'í Písem. Tak rychlé bylo zjevování Slova Božího v tento Den, že v rozmezí jediné hodiny Bahá'u'lláh zjevil množství jednoho tisíce veršů. Na sklonku Svého pozemského života Sám Bahá'u'lláh dosvědčil, že pokud by se shromáždila všechna zjevená Slova, vydalo by to na téměř sto svazků.

Bahá'u'lláhova Smlouva

Druhým charakteristickým rysem je Bahá'u'lláhův zvláštní dar lidstvu. Tímto darem je osoba 'Abdu'l-Baháa. Právě Jej Bůh obzvláště stvořil, aby po Bahá'u'lláhově skonu působil jako mocný zásobník a nádrž pro velký oceán Jeho Zjevení. Neboť Bahá'u'lláh nezanechal po Svém odchodu své Slovo a Zjevení otevřeně přístupné všem. Přesněji řečeno je světil 'Abdu'l-Baháovi. Ve své Poslední vůli, kterou Bahá'u'lláh napsal vlastní rukou, jmenoval 'Abdu'l-Baháa Středem své Smlouvy a nařídil všem věřícím, aby se k Němu obraceli kvůli tomu, aby obdrželi svůj díl z darů udělených Jeho Zjevením lidstvu. Nikomu nedal právo, aby interpretoval Jeho spisy, aby přidával nebo

ubíral byt jen tečku z čehokoli, co bylo zjeveno. Pouze 'Abdu'l-Bahá mohl vysvětlovat význam a záměr Bahá'u'lláhových Slova. Takto byl mocný Oceán Zjevení, který Bahá'u'lláh zanechal, umístěn do osoby 'Abdu'l-Baháa. Aby ho ochránil před rukama nevěrných, 'Abdu'l-Bahá kolem něho působil jako zeď a zapečetil ho před lidským zasahováním. Tak důkladně ztělesňoval a obsáhl ve své duši Bahá'u'lláhovo Zjevení, že po Bahá'u'lláhově odchodu mohla vykupující síla Jeho Víry a veškeré duchovní síly, které uvolnil, proudit k lidstvu pouze prostřednictvím 'Abdu'l-Baháa.

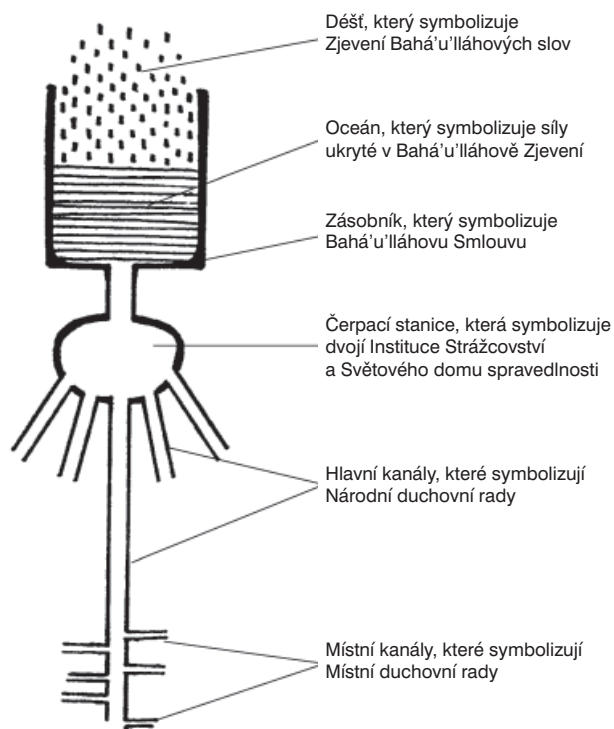
Třebaže 'Abdu'l-Bahá nebyl Projevem Božím, byla Mu díky tomu, že byl Zásobníkem Oceánu Bahá'u'lláhova Zjevení, udělena autorita Projevu Božího. V nitru Jeho duše se tento veliký Oceán vzdouval 29 let a obdařoval tisíce mužů a žen po celém východě a západě svými životodárnými vodami. V tomto období však z vnitřních řad společenství došlo k mnoha bezohledným pokusům o zničení Věci Boží a o probourání zdi, které tento Oceán chránil, a mnozí vynikající následovníci Víry se proti Středu Smlouvy vzbouřili, aby prosazovali vlastní sobecké tužby, přinášeli do učení vlastní myšlenky, rozdělávali Víru Boží, a v důsledku toho zamořili Živou Vodu. Ale Bahá'u'lláhova Smlouva byla založena na velmi pevném základu a zdi kolem Oceánu byly nezdolné. Mnoho oddaných a věrných hrdinských duší sloužilo 'Abdu'l-Baháovi s tou nejzazší upřímností a vírou; shromáždili se kolem Něj a jako lvi bránili Smlouvu Boží před útokem nevěrných, tak aby nakonec předali této generaci a generacím, které se ještě nenarodily, ničím neznehodnocené Slovo Boží, čistou Živou Vodu, která, až se čas naplní, znovu oživí duše celého lidstva.

Formativní věk

Formativní věk začal zesnutím 'Abdu'l-Baháa v roce 1921. Skončilo jaro a byly zahájeny rané fáze letního období. Velká, věčná Smlouva Boha s lidstvem pro toto Zřízení, byla nyní završena. Tato Smlouva se odlišuje od Smlouvy Bahá'u'lláha se Svými následovníky. Lze říci, že všechno, čím Bůh v tomto Dni lidstvo obdařil, se skládá ze dvou věcí – tou první je Oceán Bahá'u'lláhova Zjevení (který rovněž obsahuje Bábovo Zjevení) a tou druhou jeho Zásobník – 'Abdu'l-Bahá. To představovalo Boží stranu Smlouvy.

Věřící ve Formativním věku museli nyní sehrát svou úlohu, jak to bylo nařízeno v 'Abdu'l-Baháově Poslední vůli, při budování institucí, které měly

působit jako kanály určené k tomu, aby se do každého koutu planety přenášela Živá Voda, kterou obsahoval Oceán Bahá'u'lláhova Zjevení. Toto je lidská strana velké Smlouvy Boží. 'Abdu'l-Bahá, který věděl, že věřící nejsou zralí a dostatečně připravení, je v tomto úkolu nenechal osamocené: dal jim Shoghi Effendiho, kterého vylíčil jako jedinečnou a drahocennou perlu, „*Prvotní Větev Božského a posvátného Lotosového Stromu*“, světlo, které „*září z Rozbřesku Božího Vedení*“¹⁰, Znamení Boha na zemi, Strážce Věci Boží a Vykladače a Vysvětlovatele Jeho Slova. Za působení Shoghi Effendiho se prostřednictvím instituce Strážcovství k věřícím dostaly čisté a neznehodnocené proudy Bahá'u'lláhova Zjevení. Podrobné naplánování místních, národních a mezinárodních institucí – kanálů, určených k přenášení proudu Živé Vody – bylo již dříve propracováno Bahá'u'lláhem a 'Abdu'l-Baháem. Úkolem Shoghi Effendiho bylo působit jako budovatel.

Budeme-li se držet přirovnání nádrže a kanálů, mohlo by se říci, že Shoghi Effendi působil jako čerpací stanice spojující Oceán Bahá'u'lláhova Zjevení s obrovskou sítí místních a národních Duchovních rad. Stejně jako se obsah vody přečerpává z nádrže nejdříve do hlavních kanálů a poté do místních trubek, z nichž čistý a neznečištěný teče do každého domu, tak svět oživující síly Bahá'u'lláhovy Víry podobně proudily prostřednictvím Strážce ze svého Světového centra do Národních rad a jejich prostřednictvím do Místních duchovních rad po celém světě. Duch Víry tímto způsobem plynul k lidem, aniž by byl znehodnocován člověkem. Když byl několik let po zesnutí Shoghi Effendiho ustaven Světový dům spravedlnosti, byla postavena vrcholná stavba Bahá'u'lláhova Správního řádu. Svět oživující síly Víry, obsažené v Oceánu Bahá'u'lláhova Zjevení, dnes prýští ze Světového domu spravedlnosti do obrovské sítě Národních a Místních duchovních rad a uděluje duchovní život velkým zástupům lidí v každém koutu světa.

Proudění těchto sil se neomezuje jen na Duchovní rady. Existuje ještě další kanál, kterým proudí tytéž síly, aby oživovaly Bahá'í společenství, jakož i Národní a Místní duchovní rady. Tento kanál, který bývá obvykle označován jako jmenovaná paže Správního řádu, tvoří instituce Rukou Věci Boží a Kontinentální sbory poradců se členy svých Pomocných sborů a jejich asistentů. Na následujících stránkách se stručně zmíníme také o této instituci a o zásadní úloze, kterou sehrává při růstu a rozvoji Bahá'í společenství.

Fungování Duchovních rad

Duchovní rady jsou božské instituce, které vytvořil Bahá'u'lláh. Těm, kteří v nich slouží, udělil neocenitelnou štědrost, která jim umožňuje, aby se podíleli na budování rámce Jeho Světového řádu, jenž je nyní ve své embryonické podobě. Ač je tato výsada sebevětší, je třeba si uvědomit, že jsou členové těchto institucí postaveni před závažné povinnosti, protože mohou tím, že budou uplatňovat duchovní zásady schraňované ve Správním řádu, buď ustavit silné a zdravé Duchovní rady, pevně zakotvené a harmonicky fungující, nebo jako druhou možnost nechat tyto Rady upadnout do pouhé instituce bez ducha, která je sice dobře organizovaná, ale plná napětí, problémů, třecích ploch a nedorozumění.

Bahá'í za raných dní, kteří žili a namáhavě se loptili v Hrdinském věku, tyto povinnosti nebo problémy neměli. Tím, že přišli do přímého kontaktu s Nejvyšším Projevem Božím a Středem Jeho Smlouvy, se stali novým stvořením obdařeným božími vlastnostmi, stali se lidmi, kteří naprosto zapomínali na sebe a byli zcela přitahováni k Bahá'u'lláhovi. Tyto svaté duše byly opojeny vínem Jeho promluv a byly Mu zcela oddány a jako rostlinky, které rostou v čase jara, je osvěžovaly jarní deštětky Jeho Zjevení. Svou sílu a potravu čerpaly přímo a nezávisle ze Středu Věci. Tito raní věřící přímo komunikovali s Bahá'u'lláhem a 'Abdu'l-Baháem a velmi velké množství Desek, které dnes máme, bylo zjeveno jako odpověď na jejich dopisy, ve kterých vyhledávali vedení či pokládali různé otázky. V onom Věku nebylo důvodů pro nepřátelské pocity či nedorozumění, napětí či třecí plochy mezi věřícími, jelikož věřící tehdy neměli žádný život týkající se společenství. Právě tehdy samotná Věc plodila své duchovní obry.

Ve Formativním věku však Bahá'u'lláhovi následovníci musejí společně pracovat v Bahá'í společenstvích. Jarní deštětky Bahá'u'lláhova Zjevení ustaly a duch Věci Boží, ona Živá Voda, která oživovala skupinu Bohem opojených hrdinů dřívějšího věku, může dnes dosáhnout a osvěžit věřící pouze prostřed-

nictvím institucí božsky ustaveného Řádu. Byl to právě Strážce, který pokládal základy tohoto Řádu a jehož duch bude nepochybně vládnout celému období Formativního věku Víry. Když Strážce hovořil o zrození Správného řádu, shrnul tento proces těmito slovy:

„Nadešel nyní okamžik, aby se ten nehynoucí, svět oživující Duch, který se zrodil v Šírázu, který byl znovu vznícen v Teheránu, jehož plamen byl rozdmýchán v Bagdádu a Adrianopoli, který byl přenesen na Západ a nyní ozaruje okraje pěti světadílů, vtělil do institucí určených k tomu, aby jako kanály usměřňovaly jeho rozrůstající se síly a stimulovaly jeho růst.“¹¹

Během Hrdinského věku Víry se tento svět oživující duch uvolňoval směrem k věřícím prostřednictvím osob Bahá'u'lláha a 'Abdu'l-Baháa, ale Shoghi Effendi dává ve výše uvedeném úryvku jasně najevo, že tentýž duch, který křísí duše a uděluje dar víry, proudí v nynějším Formativním věku prostřednictvím institucí Víry, Duchovních rad, které se v budoucnosti rozvinou do místních a národních domů spravedlnosti. Z toho vyplývá, že se Místní duchovní rada stává prostředkem, kterým mohou síly Bahá'u'lláhova Zjevení dosáhnout určité lokality, a umožňuje věřícím předat jeho životodárné síly svým spoluobčanům.

Je důležité si uvědomit, že to jsou právě duchovní síly skryté v Jeho Zjevení, které utvrzují jedincovu víru v Bahá'u'lláha, a jelikož tyto síly proudí prostřednictvím institucí Jeho Víry, tak se Duchovní rada, která působí jako určité řečiště, ujímá zásadní úlohy při uvolňování duchovních sil vycházejících z oceánu Bahá'u'lláhova Zjevení v rámci velkoměsta, města či vesnice.

Není-li na určitém místě dostatek Bahá'í věřících k vytvoření Místní duchovní rady, pak toto řečiště tvoří Bahá'í skupina, která se skládá ze dvou až osmi věřících, a tuto skupinu lze považovat za embryo Duchovní rady. Izolovaný věřící, kteří působí jako zárodek Duchovní rady, se také může stát řečištěm, skrze něž bude k ostatním lidem proudit svět oživující duch Víry.

To vše svědčí o tom, že místní, národní a mezinárodní instituce Víry, které jsou přenašeči ducha Bahá'u'lláhova Zjevení, jsou nepostradatelným prostředkem pro šíření Bahá'u'lláhovy Věci po celém světě.

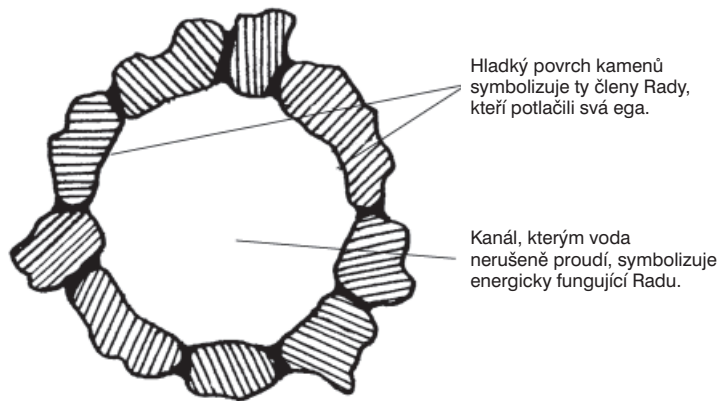
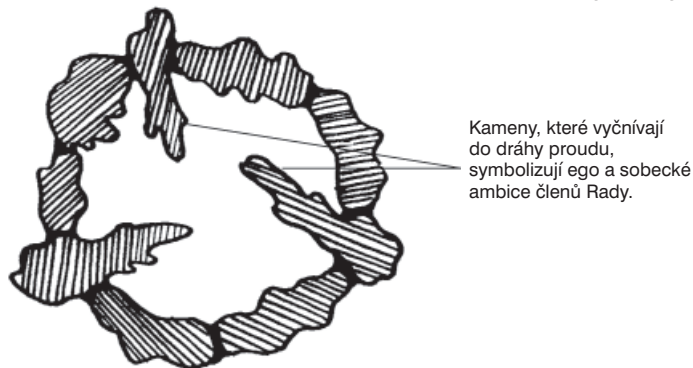
Duchovní rada není pouze setkáním devíti lidí, ale je to spíše božská instituce, v níž se člověk stává nástrojem pro proudění ducha. Členové

Duchovních rad často pocházejí z prostředí, která se společensky, intelektuálně a duchovně liší. Mladí a staří, bohatí a chudí, gramotní a negramotní, dlouholetí věřící a nově vyhlášení, ti všichni mohou společně zasednout jako členové Duchovní rady. Tato různorodost v myšlení, kultuře, zvycích a původu, která by jinde mohla vyvolat takovou neslučitelnost, jež by ochromovala fungování určité organizace ve vnějším světě, se stává zdrojem síly a požehnání v Duchovní radě, jejíž členové namísto toho, aby lpěli na svých rozdílech ve vzdělání, schopnostech a dovednostech, mohou společně pracovat v souladu s duchem Bahá'u'lláhova Správného řádu, aby vytvořili milující a harmonickou instituci pulsující duchem Věci a tímto prokazovali dynamismus její soudržné síly.

Úloha jednotlivce

Použijeme-li předchozí analogie, v níž se Duchovní rady přirovnávají ke kanálům, jež přenášejí Živou Vodu, lze každého člena připodobnit k jedné z cihel, ze kterých je kanál vytvořen. Postavme kanál s devíti cihlami, kdy se každá cihla liší svou velikostí a tvarem, a pak prozkoumejme napětí a tlaky v jeho nitru, až jím bude protékat voda.

Je-li devět kamenů dohromady stmeleno tak, že se jejich hladké strany nacházejí uvnitř kanálu, pak přes něj může voda hladce plynout. Avšak vyčnívají-li nějaké kameny a brání-li toku v cestě, výsledkem bude rozbourání toku. Každá cihla bude vystavena velikým tlakům, takže se nakonec může stát, že bude kanál zničen. Pokud se rovněž členové Duchovní rady spolu setkávají v duchu souladu a jednoty, opustí své sobecké tužby, hodí za hlavu své ego a prostřednictvím své lásky k Bahá'u'lláhovi splynou a stmelí se do jediného těla, pak se tato Rada stane duchovní. Bude přitahovat Bahá'u'lláhovy dary a skrze ni bude k lidstvu proudit duch a síla Bahá'í Učení. Stane-li se však, že si členové s sebou přinesou svůj pocit nadřazenosti a pýchy na své vlastní úspěchy, a tím povýší svá ego tak, aby vyčnívala jako kameny v kanálu, pak bude taková Rada, řečeno slovy 'Abdu'l-Baháa, „přivedena vniveč“¹². Rada se stane středem rozbouranosti a kanál, který přenáší ducha Věci, se může zcela ucpat. V oné Radě nadejde období prudké bolesti, utrpení a napětí. Ti, kteří trpí nejvíce, jsou mnohdy právě ti, kteří vyzvedávali svá ego. Mocné síly Víry, které proudí, budou na tyto překážky působit velkým tlakem a stejně jako jsou kameny, které přečnívají

Normální kanál**Kanál s bouřlivými víry**

do kanálu, zasaženy proudem a nakonec odplaveny, tak i Správný řád nepřechovává marnivé a sobecké osobnosti. Vyzývá k pokoře a sebezapření, ke služebnictví a odpoutání. Měřítka, které vyžaduje od každého člena Rady, je stručně shrnuto v následujících slovech Mistra, kde nabádá věřící, aby kráčeli po stezce pokory a služebnictví: „Učiň mě prachem na stezce Svých milovaných“¹³. Bahá'u'lláh ve Svých mnohých Deskách velebil pokoru a služebnictví jako největší postavení určené pro člověka. Dokud si jedinec neosvojí

tyto ctnosti, nemůže být jeho skutek, byť by byl sebezáslužnější, Bohu přijatelný. Uvažujme na příklad o tom, jaký je ten nepřijatelnější dar, který může člověk nějakému příteli dát. Bude to předmět, který dosud nemá. Copak to tedy je, co může člověk Bohu nabídnout a co bude pro Něj přijatelné? Bůh vlastní všechno. Úspěchy člověka, jeho vědění, jeho ctnosti, jeho bohatství a moc, pokud se nabízejí Bohu na konci lidského života, představují ve srovnání s Boží všepřevyšující slávou naprostou nicotu. A přesto, kvůli Jeho Svrchovanosti a Vládě, není pokora jedním z Jeho přívlasků, a je tudíž v Jeho očích od člověka tím nepřijatelnějším darem. Pokora a služebnictví před věřícími představují pro členy Duchovních rad dvě základní vlastnosti. Bez nich bude duch lásky a jednoty, který musí v době konzultace existovat, zničen a Rada nebude schopna fungovat v souladu s duchem Správného řádu.

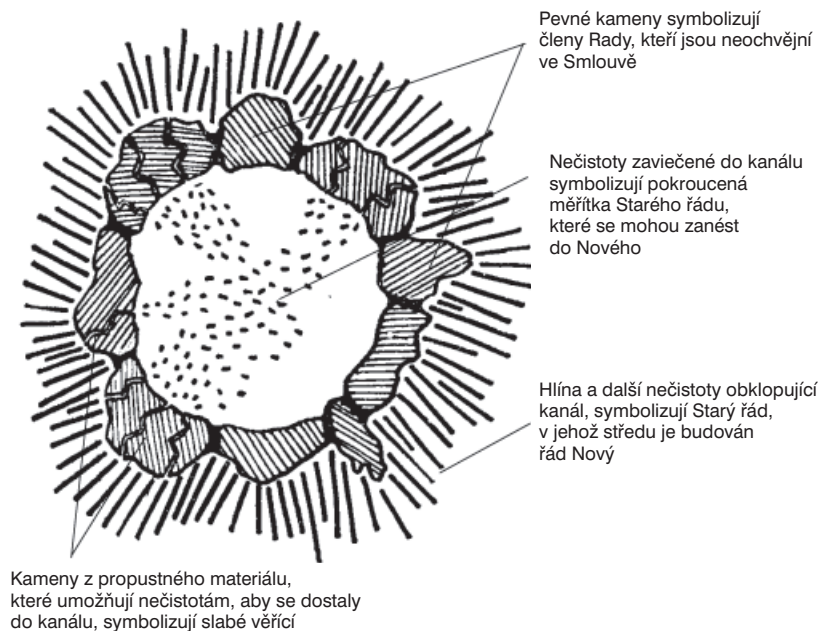
Vlivy Starého řádu

Dalšími škodlivými prvky, které lze zavléci do vznikajících institucí Víry, jsou neblahé vlivy Starého řádu, který se rozpadá od chvíle, kdy se nepopřalo sluchu Bahá'u'lláhovým Výzvám králům a vladařům. Nositeli těchto škodlivých vlivů jsou ti věřící, kteří musí žít a pracovat ve vnějším světě – světě obklopeném ponurostí bezvěrectví a bezbožnosti, duchovně vyhladovělém, plném korupce, předsudků a nesarů, se svými falešnými měřítka a svými prázdnými a zastaralými institucemi, které fungují z větší části v rámci založeném na pletichách, podvodu a neshodách. Ať jsou věřící sebeupřímnější, mohou si nevědomky přinést do Rady, nejsou-li neustále ostražití, některá měřítka a praktiky Starého řádu, která jsou duchu Víry a jejím božsky určeným institucím tak cizí.

Zauvažujme nad analogií kanálu, který se skládá z devíti cihel. Třebaže jím protéká čistá voda, samotný kanál obklopuje zemina, v níž je uložen. Stane-li se, že bude kterákoli z těchto cihel vyrobena z propustného materiálu, tímto umožní, aby do kanálu pronikaly některé nečistoty z vnějšího světa, a voda se zamoří hlínou a špínou. Jsou-li ale cihly silné, pevné a nezdolné, nic z vnějšího světa nemůže prosáknout dovnitř a kanál zůstane čistý a neznečištěný. Totéž platí o členech Duchovní rady. Síla jednotlivého člena, jeho soudržnost a pevnost závisí na jeho víře v Bahá'u'lláha a na poslušnosti Jeho příkázáním. Vlažný a bázlivý věřící, jehož víra v Bahá'u'lláha není upřímně míněná, se pravděpodobně nechá ovlivnit oněmi uvolněnými

měřítky, dekadentními teoriemi a zkaženými praktikami rychle upadajícího řádu, a stane se prostředkem pro vnesení některých jeho nezdravých prvků do rodících se institucí Bahá'u'lláhovy svět objímající Víry.

Bahá'u'lláhova Víra stojí vysoko nad obavami, pochybnostmi a zmatky starých a opotřebovaných institucí a zastaralých doktrín, ať společenských, politických nebo náboženských, a v žádném případě ji neovlivňují prázdné a bezbožné filosofie a teorie vytvořené lidmi, které se v moderní době hlásaly a které bídě selhaly v tom, že nepřinesly přijatelné řešení problémů, kterým lidstvo čelí. Ti členové Rady, kteří rozpoznali Bahá'u'lláhovo postavení a kteří jsou neochvějní v Jeho Smlouvě, však jsou před jedovatými vlivy Starého řádu uchráněni. Svou pevnou vírou v Bahá'u'lláha, svou nezviklatelnou věrností 'Abdu'l-Baháovi, Shoghi Effendimu a Světovému domu spravedlnosti, svou charakterností chování, svým neselhávajícím dodržováním

zákonů, učení a příkázání Bahá'u'lláha, jsou tito členové vyzbrojeni a ochráněni před zlými vlivy, které vyvíjejí tlak na právě narozené Boží Instituce. V kanálu Správného řádu patří tyto duše ke skutečně pevným a nezdolným kamenům.

Neochvějnost ve Smlouvě

Víra je relativním pojmem a její intenzita se různí od člověka k člověku. Když jedinec poprvé rozpozná pravdu Bahá'u'lláhova Poselství, v jeho srdci se zažehne jiskra víry. Tato jiskra poroste v mohutný plamen, pokud sám sobě dovolí, aby se zamiloval do Bahá'u'lláha, sloužil Jeho Věci a ponořil se do Oceánu Jeho Slov. Pouze tímto způsobem se srdci dostane stále rostoucí míry utvrzení a jistoty.

Žádný příběh o raných věřících není dojemnější než příběh o mučednících Víry, kteří nebojácně a s velkým hrdinstvím povstali, aby šířili Věc Boží, a kteří zůstali neochvějní, dokud nakonec nedosvědčili pravdu Bahá'u'lláhova Zjevení svou krví. Tyto duše dospěly k nejvyššímu stupni víry a byly ztělesněními jistoty a ujištění. V análech Víry je zapsán velmi inspirativní příběh o Rúhu'lláhu Varqovi, mladistvém mučedníkovi Víry, hrdinovi a skutečném duchovním géniovi. Ve věku osmi let dosáhl v 'Akká Bahá'u'lláhovy přítomnosti a svou láskou k Požehnané Kráse projevoval takovou zralost a porozumění, že dokázal inspirovat a povznášet věřící, kteří cítili velikost jeho duše. Jeho oddanost Věci a nadšení pro její šíření ho přivedly krátce poté, co dosáhl přítomnosti svého Pána, do teheránského vězení, v němž sdílel se svým znamenitým otcem, vynikajícím básníkem a učitelem Víry 'Alí Muhammadem (apoštolem Bahá'u'lláha, kterému Pero Nejvyššího dalo přídomek Varqá – tj. holubice) strážně a utrpení vězeňského života. A právě v tomto vězení byl na vlastní oči svědkem toho, jak kat proklál dýkou jeho milovaného otce, který padl k zemi. Rúhu'lláh o nějakou dobu později odmítl odvolat svou víru, přál si, aby se přidal ke svému otci a byl ve věku dvanácti let uškrcen.

'Abdu'l-Bahá a Největší Svätý List (tj. Bahá'u'lláhova dcera Bahíyyih Khánum) Rúhu'lláha velmi obdivovali a milovali a oba těšilo, že s ním mohli v době, kdy pobýval v 'Akká rozmouvat. Vypráví se o něm příběh, že se jednoho dne 'Abdu'l-Bahá Rúhu'lláha otázal, jak tráví doma svůj čas. Odpověděl: „Učíme lidi Víru a vyprávíme jim o příchodu Přislíbeného.“ Mistr si očividně užíval rozhovor s tímto báječným mladíkem a chtěl ho vyzkoušet.

Zeptal se ho, co by udělal, kdyby se zjistilo, že Báb nebyl pravým Přislíbeným a že se objevil opravdový prorok. „Budu ho učit Víru,“ byla jeho okamžitá odpověď. Toto je příklad pravé víry, absolutní jistoty a neochvějnosti ve Smlouvě.

Třebaže Hrdinský věk skončil, jsou věřící ve Formativním věku zkoušeni jiným způsobem. Jedním takovým zkušebním polem je zasedání Duchovní rady, kde bude každý jednotlivý člen zkoušen v myšlenkách, slovech a činech a kde se projeví jeho vlastnosti a potenciál. Nejlepší ochranou pro věřícího je neochvějnost ve Smlouvě, která prostým jazykem znamená poslušnost Bahá'u'lláhovi a po NĚm 'Abdu'l-Baháovi, Shoghi Effendimu a dnes Světovému domu spravedlnosti. Jedná se o věc víry a každý Bahá'í, který rozpoznal Bahá'u'lláha jako Nejvyšší Projev Boží, do tohoto okamžiku již přijal i tento základní princip Věci.

Ve Víře existuje mnoho zásad a principů, s nimiž může člověk souhlasit. Víra věřícího je však podrobena zkoušce, když narazí na výrok, který je v rozporu s jeho způsobem myšlení. V tomto případě lze říci, že stupeň neochvějnosti ve Smlouvě je určen pohotovostí, se kterou člověk upřímně a od srdce uzná, že Bahá'u'lláh a ti, kterým udělil neomylnost, jsou božsky vedeni, že jejich slova, jejich učení a jejich vedení jsou oproštěna od omylu a že je mysl člověka konečná a jeho úsudek mnohdy mylný.

Duchovní měřítko

Na ty, kteří jsou povoláni k tomu, aby sloužili v Duchovních radách, připadá velká odpovědnost, aby při fungování těchto institucí zajistili věrné uplatňování administrativních zásad, které zjevilo Bahá'u'lláhovo Pero a které rozpracoval 'Abdu'l-Bahá a podrobně vysvětlil Shoghi Effendi.

Důležitý příklad těchto zásad lze najít u příležitosti konzultace Duchovní rady. Měřítka, která podle Bahá'u'lláha a 'Abdu'l-Baháa musí její členové během svých konzultací dodržovat, jsou skutečně velmi vysoká. „*Prvotními předpoklady těch, kteří se společně radí,*“ píše 'Abdu'l-Bahá,

„jsou čistota motivu, oslňující záře ducha a odpoutanost ode všeho kromě Boha. Musí být přitahováni k Jeho Božským vůním, projevovat skromnost a pokoru mezi Jeho milovanými, trpělivě snášet těžkosti a sloužit Jeho vznešenému Prahu...“¹⁴

„První podmínkou je úplná láska a soulad mezi členy Rady. Musí být úplně zbaveni odcizení a musí v sobě projevovat Jednotu Boha, protože jsou vlnami jednoho moře, kapkami jedné řeky, hvězdami jednoho nebe, paprsky jednoho slunce, stromy jednoho sadu a květinami jedné zahrady.“¹⁵

Uplatňování těchto duchovních měřítek činí z Bahá'í konzultace zkušební pole pro každého člena Rady. Všechny ctnosti jednotlivce, jeho víra, jeho odvaha a jeho neochvějnost ve Smlouvě podstupují tvrdou zkoušku, když Rada zasedá ke stolu ke konzultaci. Tady začíná v nitru jedincovy duše duchovní bitva a bude pokračovat tak dlouho, dokud bude ego diktátorem. V mnohých případech tato bitva může opravdu trvat celý život. Na tomto bitevním poli jsou proti sobě seřazeny síly světla a tmy. Na jedné straně stojí duchovní bytost, duše věřícího, na straně druhé velký nepřítel, vlastní já neboli ego.

Mistr pozvedl do výše duchovní měřítko, a pokud jedinec obrátí své srdce k Říši Boha, neomylně uslyší sluchem ducha na každém zasedání Rady burčující hlas Mistra, který ho povolává k

„čistotě motivu“
 „oslnivé záři ducha“
 „odpoutání“
 „přitažlivosti k Božské Vůni“
 „pokoře mezi jeho milovanými“
 „trpělivosti a vytrvalosti v těžkostech“
 „služebnictví“
 „lásce“
 „souladu“
 „oddanosti“
 „zdvořilosti,“
 „důstojnosti“
 „starostlivosti“
 „umírněnosti“
 „oproštěnosti od odcizení“¹⁶

Tyto a mnoho ostatních takových přídomků patří mezi prvotní předpoklady Bahá'í konzultace. Pokaždé, když duše naslouchá těmto vznešeným měřítkům, které 'Abdu'l-Bahá stanovil, a během konzultace je, když si to příležitost vyžádá, uplatňuje, ego, které utrpělo porážku, ustoupí do pozadí. Duše se z této bitvy vynoří jako vítěz a rozzáří se světlem víry a odpoutání. Uplatňování těchto duchovních zásad však musí být nefalšované a nejenom povrchní. Pocity lásky, jednoty, odpoutání a souladu musí vycházet ze srdce. Nesmí se projevovat pouze ve vnější formě. Pokora a služebnictví, rozzářenost, oddanost, zdvořilost a trpělivost jsou spolu se všemi dalšími ctnostmi vlastnostmi ducha. Nelze je projevovat tak, že je budeme dodržovat pouze slovy. Pokud se tak stane, pak je vítězem ego.

Bahá'u'lláhova přítomnost

Pro nikoho nemusí být lehké těchto vznešených měřítek během Bahá'í konzultace dosáhnout. Ať je člověk sebeupřímnější a sebeoddanější, často nedokáže na zasedáních Rady tyto zásady uplatňovat. Ale uvnitř Duchovní rady existuje mocná síla, která se často přehlíží a která dokáže přeměnit lidské nedostatky a slabé stránky na ušlechtilé cíle a chvályhodné skutky. Může změnit atmosféru Duchovní rady z atmosféry napětí a neshod na atmosféru lásky a jednoty. Rada, která se oprostí od spleti hádek a rozepří, se poté může stát dokonalým kanálem pro proudění Věci k lidstvu. Touto mocnou silou je Bahá'u'lláhova přítomnost na Radě. V Kitáb-i-Aqdas prohlásil, že když se členové shromáždí v poradní místnosti, měli by sami sebe považovat za ty, kteří jsou v přítomnosti Boha, která je ve skutečnosti přítomností Bahá'u'lláha.

Tato přítomnost je skutečná a nikoli pomyslná, neboť On je vyzývá nejen k tomu, aby se považovali za ty, kteří jsou v Jeho přítomnosti, ale aby „*viděli Toho, kdo je Neviditelný.*“¹⁷

Věci, které jsou skutečné, lidské oko v tomto světě mnohdy nevidí. Tento svět možností a všechno, co v něm lze vidět, je pouhým stínem. Svět skutečnosti je světem duchovním a pro jeho pochopení je člověku třeba duchovních vlastností. Bahá'u'lláhova přítomnost v Duchovní radě je skutečnější než cokoli jiného v rámci oné instituce a když se členové shromáždí, sedí opravdu v Jeho přítomnosti, jak to On Sám potvrdil. Když si to členové Rady skutečně uvědomí a okem ducha uvidí Bahá'u'lláha ve svém středu,

ponoří se do oceánu pokory a sebezapření, budou naplněni novým duchem a rozzáří se. Bahá'u'lláhova přítomnost stmelí devět členů do jediného těla a už se nebudou zabírat chybami a nedostatky jeden druhého. Každé slovo, které člen vysloví, každá myšlenka, kterou předloží, každý příspěvek, který během konzultace učiní, bude ve skutečnosti v duchu pokory a služebnictví adresován Bahá'u'lláhovi. V takové atmosféře se Bahá'í konzultace stává opravdu konstruktivní, neboť žádný člen nemůže než předkládat své myšlenky upřímně a srdečně.

Zábrany, jako je možnost toho, že se člověk stane v rámci společenství nepopulárním nebo že urazí ostatní členy Rady, které by často z různých důvodů mohly znemožnit jednomu ze členů, aby své názory vyjádřil, se rozplynou, a nahradí je odvaha a moudrost. Pokud se v tomto případě jedinec obrátí s čistým úmyslem k Bahá'u'lláhovi, pak slova, která pronáší, vyvolají na jeho posluchače takový účinek, že se nikdo neurazí.

Vědomí o Bahá'u'lláhově přítomnosti v Radě vytvoří duchovní atmosféru, duše se stanou pokornými, jakékoli pocity nadřazenosti zmizí a ego bude smeteno stranou. Jelikož kdo by se v Bahá'u'lláhově přítomnosti považoval za nadřazenějšího nad svými spolučleny? Kdo by snižoval názor druhého, ať už navenek, nebo ve svém srdci? Kdo by se rozhněval, pozvedl hlas, přerušoval nebo se přel se svým přítelem v Radě, nebo kdo by zaujal postoj nebo hovořil způsobem, který by mohl jinou duši urazit?

Pravá konzultace

Duchovní rada, která funguje tímto způsobem, je „*v pravdě jmenovaná Bohem.*“¹⁸ „*Ó vy, kteří jste pevní ve Smlouvě,*“ jsou slova ujištění, kterými Mistr oslovuje členy Duchovních rad,

*„Abdu'l-Bahá je ve stálém dokonalém spojení s jakoukoli Duchovní radou, která je ustavena prostřednictvím boží štědrosti a jejíž členové se s nejzazší oddaností obracují k božímu království a jsou pevní ve Smlouvě. K nim je srdečně připoután a je s nimi spojen věčnými pouty.“*¹⁹

Bahá'í konzultace, která probíhá v souladu s duchem Správního řádu, je tvořivým procesem, kterým se různé názory a myšlenky rozvíjejí do vyváženého a zralého rozhodnutí. Členové Rady se musí nejdříve důkladně seznámit

s fakty, která se k projednávanému tématu vztahují, a pak ve zbožném postoji upřímně a otevřeně vyjádřit své pohledy a názory.

„V této Věci,“ prohlašuje ‘Abdu’l-Bahá, *„má konzultace tu největší důležitost, ale miní se jí duchovní konference a nikoli pouhé vyslovování osobních názorů... Účelem je zdůraznit prohlášení, že konzultace musí mít za svůj cíl zkoumání pravdy...“*

Člověk by měl své názory vážit s nejvyšší upřímností, klidem a vyrovnaností. Dříve než vyjádří vlastní názory, měl by pečlivě zvažovat názory, které již předložili ostatní. Shledá-li, že dříve vyjádřené mínění je pravdivější a hodnotnější, měl by ho okamžitě přijmout a neměl by umírněně lpět na vlastním názoru... Pravá konzultace je tudíž duchovní konferencí v postoji a ovzduší lásky. Členové se musejí navzájem milovat v duchu přátelství, aby z toho vzešly dobré výsledky. Lásky a přátelství jsou tím základem.“²⁰

Často myšlenka, kterou vysloví jeden člen, stimuluje ostatní myšlenky a ty proudí od jednoho ke druhému, dokud nevykrytalizují do podoby rozhodnutí, které je dítětem Bahá’í konzultace, a které je jednomyslně přijato. V ostatních případech, kdy je usnesení přijato většinovým rozhodnutím, nemá takové rozhodnutí menší platnost a všichni členové ho nadšeně podpoří z toho prostého důvodu, že ‘Abdu’l-Bahá věřícím nařídil, aby tak učinili. To je jedna z duchovních zásad, která řídí fungování Správního řádu. Nejde-li tato podpora od srdce, pak jednotlivec nejednal v souladu s duchem Víry.

Žádného člena Rady, který poctivě dodržuje zásady Víry a jehož duchovní rozvoj zaznamenal značný pokrok, ani nenapadne, aby se za své návrhy nebo nápady dožadoval jakéhokoli uznání, ať by byly sebezáslužnější. Být neústupný, dogmatický, tvrdohlavý a hádavý v Bahá’í konzultaci znamená vzdorovat samotnému duchu Víry. Praktiky diktování myšlenek, lobování a přesvědčování, které se tak často užívají v rámci institucí Starého řádu, jsou v rozporu s Bahá’u’lláhovým učením.

Žádný ústupek zásadám

Členové Duchovní rady mohou ve své dychtivosti po vyřešení problému ke spokojenosti všech nebo úzkostlivě snaze, aby neurazili city konkrétních

jednalců nebo společenství jako celku, někdy vědomě, ba dokonce instinktivně, dospět k rozhodnutí, které se zakládá na tom, že se slevilo z hlavní zásady. To patří mezi další ze škodlivých vlivů Starého řádu, který může bezpochyby poškodit fungování Duchovní rady. Třebaže se nebahá’í instituce, ať společenské, politické nebo náboženské, často obracejí ke kompromisu coby k účinnému nástroji pro řešení svých problémů, čerpají embryonické instituce Nového Světového řádu svou sílu a energii z Pravdy Slova Božího, které zjevil Bahá’u’lláh.

Zákony, zásady a učení, které lidstvu udělilo čtyřicet let nepřetržitého Zjevení, a kterými se působení těchto institucí po dobu alespoň jednoho tisíce let musí řídit, jsou všechny jasné a výslovné a nepodléhají žádné změně či kompromisu. ‘Abdu’l-Bahá kromě toho během 29 let Svěho působení odhalil vnitřního ducha tohoto učení a objasnil jeho význam. Poté následovalo 36 let Strážcovství, během něhož Shoghi Effendi prostřednictvím svého spojení s jednotlivci i s Radami nejenže dále rozvedl ‘Abdu’l-Baháovy interpretace, ale rovněž aplikoval většinu těchto zákonů a zásad na konkrétní případy. Třebaže mají členové Duchovních rad volnost, aby uplatňovali své právo na vlastní vyjádření a aby během rokování Rady vyvíjeli vlastní iniciativu a i když mají bohatý prostor k tomu, aby konzultovali a dospěli k rozhodnutím o záležitostech, které spadají pod jejich jurisdikci, mají nicméně povinnost řídit se vedením Bahá’u’lláha, ‘Abdu’l-Baháa, Shoghi Effendiho a Světového domu spravedlnosti a bez jakéhokoli kompromisu uplatňovat toto vedení na své konkrétní poměry. Tento nesmírný Oceán Božího vedení skutečně udává Bahá’í konzultaci na každém zasedání Rady jasnou orientaci a umožňuje členům, aby se vyhnuli mnohým nástrahám a aby přijímali rozhodnutí, která jsou v souladu s duchem Víry.

Administrativní zásady

Jedním z jedinečných rysů Víry je, že Bahá’u’lláh zjevil novou kategorii učení, která nemá ve starších Zřízeních obdoby a jejímž záměrem je řídit fungování Správních institucí Jeho Věci. V průběhu celého období pro-rockého cyklu, který počíná Adamem a končí Muḥammadem, ba dokonce i během Bábí Zřízení, zůstával rozsah a uplatňování duchovního učení takřka stejný. Kázání na hoře, které ztělesňuje duchovní a morální učení křesťanství, lze považovat za základní model a podstatu duchovního učení ve všech

ostatních náboženstvích. Toto duchovní učení vykazovalo na lidský život a skutky pronikavý a trvalý vliv. Ani běhu času, ba dokonce ani skutečnosti, že si předešla náboženství již nedokáží s problémy tohoto věku poradit, se nepodařilo vyhladit z lidských srdcí určité části věčného duchovního učení, ve kterém byli lidé vychováni, a které v jejich myslích a duších tak hluboce zakořenilo, že se téměř stalo jejich druhou přirozeností. Tento vliv byl tak pronikavý, že i mezi těmi, kteří jsou rozčarováni, ztratili svou víru a přidali se k řadám agnostiků a ateistů, se najdou mnozí, které jejich svědomí popohání k tomu, aby praktikovali tyto humanitární a duchovní zásady jako způsob života.

Až do příchodu Bahá'í Zřízení se nikdy nestalo, že by Projev Boží a Střed Jeho Smlouvy natolik rozšířil kategorii tohoto duchovního učení, aby v sobě zahrnovalo řadu správních principů, jejichž záměrem je řídit fungování institucí Jeho Nového Světového řádu. Tyto duchovní a správní zásady byly postaveny sobě na roveň a přiznává se jim rovnocenná důležitost. V tomto věku tedy věřící nejenže musí následovat základní duchovní učení lásky, poctivosti, odpuštění a všechna ostatní boží přikázání, která jsou v první řadě určena pro jednotlivce v jeho vztahu s ostatními, ale musí se rovněž řídit těmi zásadami, které definují jeho úlohu v rámci Bahá'í společnosti, a které určují jeho chování ve vztahu k jejím institucím.

Síla a účinnost institucí embryonického Bahá'u'lláhova Světového řádu není způsobena pouze jejich božím původem a duchem Víry, který skrze ně proudí, ale rovněž skutečností, že věřící dodržují správní zásady jako akt víry, že z celého srdce poslouchají Bahá'u'lláhova přikázání ve vztahu k těmto institucím a při vykonávání svých administrativních povinností ostražitě bdí nad tím, aby se do Správního řádu nezaváděly žádné nezdravé prvky, které by měly tendenci omezovat jeho růst, odsávat jeho sílu či znevažovat jeho postavení.

Volby

Před tím, než vyjmenujeme několik administrativních zásad, zauvažujme nejprve nad volbami Duchovní rady. Třebaže jde o administrativní funkci, mají volby Duchovní rady veliký duchovní význam a mají se vykonávat v duchu modlitby a zbožnosti. Strážce naznačil kvalifikační předpoklady členů Rady. Voliči by měli při tom, když je volí,

„...bez vášni, předsudků a bez ohledu na materiální statky zvažovat jména pouze těch, ve kterých se nejlépe snoubí nepostradatelné vlastnosti bezvýhradné oddanosti, nesobeckého zanícení, cvičené mysli, uznávaných schopností a zralých zkušeností.“²¹

V Bahá'í volbách nemají být žádné volební kampaně, agitace nebo propaganda. Takové praktiky jsou proti duchu Bahá'u'lláhovy Věci a jsou jasně zakázány. Voliči mají svobodu volby a volby probíhají tajným hlasováním. Je nepatřičné, aby dva lidé, třebaž by se jednalo o manžela a manželku, společně konzultovali nebo jeden druhého v jeho volbě ovlivňovali. Tyto administrativní zásady jsou pro Bahá'í věřícího posvátné a porušení kterékoli z nich se rovná porušení duchovní zásady.

Autorita institucí

Další důležitou administrativní zásadou je přijmout rozhodnutí Duchovní rady, dokonce i tehdy, když se ukáže, že nebyla správná. Duchovní rady nejsou neomylnými institucemi, ale pakliže členové Rady bez ohledu na své osobní názory rozhodnutí z celého srdce podpoří, pak se pravda projeví a Rada bude přivedena k tomu, aby své předchozí rozhodnutí napravila. Pokud tak neučiní, je model Správního řádu takový, že nesprávné rozhodnutí lze napravit, poněvadž Místní rady spojují vazby ke svým Národním radám a ty jsou následně napojeny na Světový dům spravedlnosti. Národní duchovní rada se díky své širší jurisdikci a autoritě nad Místními radami v rámci svého území nachází v lepším postavení, aby upoutala pozornost Místní rady k usnesení, které považuje za nesprávné a aby požádala danou instituci, aby své rozhodnutí znovu zvážila. V případě potřeby může dokonce Světový dům spravedlnosti vynést svůj konečný a neomylný soud nad projednávaným tématem.

Autorita, kterou Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá a Shoghi Effendi obdařili Místní a Národní rady, je jasná a nezpochybnitelná. Věřící mají naříděno, aby rozhodnutí své Rady poslouchali. Neuposlechnout na základě toho, že jejich rozhodnutí může být nesprávné, není dovoleno.

Shoghi Effendi jasně prohlásil autoritu Národní rady těmito slovy:

„Chci znovu jasnými a kategorickými slovy potvrdit zásadu, kterou jsem už vyslovil, a podpořit svrchovanou autoritu Národní rady ve všech záležitostech, které ovlivňují zájmy Víry v dané zemi. V žádné sféře Bahá'í správy, ať už místní, národní nebo mezinárodní, nemůže existovat konflikt pravomocí ani dualita v žádné formě a za žádných okolností. Národní rada však, ač je jediným vysvětlovačem svého Vyhlášení povinností a předpisů, nese přímou a morální zodpovědnost, umožní-li některému orgánu či instituci ve své správě, aby zneužíval svá privilegia nebo polevoval ve vykonávání svých práv a výsad. Je důvěryhodným ochráncem a pramenem rozmanitých činností a zájmů každého národního společenství v Bahá'í světě. Představuje jediné spojení, které tato společenství váže k Mezinárodnímu domu spravedlnosti, nejvyššímu správnímu orgánu v Bahá'u'lláhově Zřízení.“²²

Třebaže byla Duchovní radě dána autorita, aby se zabývala záležitostmi, které spadají pod její jurisdikci a je zplnomocněna uplatňovat svá rozhodnutí, kdykoli si to situace vyžádá a navzdory skutečnosti, že její členové nejsou za své činy odpovědní těm, kteří je zvolili, vzdor tomu není Rada institucí, jejíž členové jednájí s diktátorskými pravomocemi. Právě naopak, každá záležitost, která přijde na zasedání Rady, se má projednávat v duchu milující konzultace, starostlivosti a spravedlnosti.

Odpovědnost členů

Strážce popsal postoj a odpovědnost členů Duchovní rady těmito slovy:

„Jejich úlohou (tj. členů Duchovní rady) není diktovat, ale konzultovat, a to nejenom mezi sebou, ale co nejvíce s přáteli, které zastupují. Nesmějí se vidět v žádném jiném světle než jako vybrané nástroje pro efektivnější a důstojnější představení Věci Boží. Nikdy by to nemělo vést k tomu, aby se považovali za ústřední ozdobu jádra Věci, za přirozeně nadřazené ostatním schopnostmi či zásluhami a za výhradní propagátory učení a zásad. Měli by se své úlohy zhostit s úplnou pokorou a svou otevřeností, silným smyslem pro spravedlnost a pro povinnost, svou nezaujatostí, svou skromností, úplnou zaniceností pro blaho a zájmy přátel, Věci a lidstva, by se měli snažit o to, aby si získali nejenom důvěru a skutečnou podporu a úctu těch, kterým slouží, ale též jejich uznání a skutečnou náklonnost. Musí se vždy vyvarovat

vat ducha výlučnosti, atmosféry tajnůstkářství, osvobodit se od panovačného postoje a vyhostit z rozpravy všechny formy předsudků a vášně. V rozumných mezích by se měli svěřit přátelům, obeznámit je se svými plány, podělit se s nimi o své problémy a obavy, vyhledávat jejich radu a doporučení. Když jsou povoláni k tomu, aby dospěli k jistému rozhodnutí, měli by se po věcné, dychtivé a srdečné konzultaci obrátit v modlitbě k Bohu a s upřímností, přesvědčením a odvahou zaznamenat svůj hlas a uposlechnout hlasu většiny, o kterém nám Mistr říkal, že je hlasem pravdy, který by nikdy neměl být zpochybňován a měl by být s nadšením uveden v platnost. Tento hlas musí přátelé ze srdce uposlechnout a považovat ho za jediný prostředek k zajištění ochrany a pokroku Věci.“²³

Ačkoli je snadné přijmout a poslouchat rozhodnutí, se kterým člověk souhlasí, není vždy lehké tak učinit, když člověk nesouhlasí a považuje rozhodnutí za špatné, zvláště když se vztahuje k nějakému problému, který se daného člověka týká osobně. Je to jedna ze zkoušek, kterým věřící v tomto věku čelí a je ve svém důsledku duchovní bitvou, kterou mnozí jednotlivci musejí vést, aby si osvojili duchovní vlastnosti, přiblížili se Bahá'u'lláhovi a stali se odpoutanými od pozemských věcí.

Odpoutání

Je to často právě připoutání k tomuto světu, co zatemňuje zrak a způsobuje, že člověk zpsychne a stává se domýšlivým a sebestředným. Poslušnost Bahá'u'lláhovi, pokora a podřízenost vůči institucím nakonec udělí duši nedocenitelná pozhánání.

Připoutáním k tomuto světu se mnohdy nesprávně rozumí vlastnictví pozemských statků. „Přeje-li si člověk,“ vysvětluje Bahá'u'lláh Svým následovníkům, „ozdobit se okrasami země, oblékat si její šat, či užívat prospěšných věcí, jež mu může dát, nebude mu to ku škodě, nedovolí-li nikdy, aby cokoli vstoupilo mezi něj a Boha. Vždyť Bůh určil vše dobré, ať stvořeno v nebesích či na zemi, pro ty ze Svých služebníků, kteří v Něj skutečně věří.“²⁴

V perštíně existuje příběh, který vrhá určité světlo na povahu a význam odpoutání se od tohoto světa. Je to příběh krále a dervíše.²⁵ Král měl mnoho duchovních vlastností, ale ve svém srdci záviděl dervišovi, který se jevil tak, že nemá žádné připoutání k tomuto světu, jelikož všechno, co derviš vlastnil,

sestávalo z košíčku, ve kterém si nosil jídlo. Svůj čas trávil tak, že se toulal kolem města a prozpěvoval chválu svému Pánovi a vedl s Ním mystický rozhovor. Neměl žádný domov a žádný majetek, přesto se považoval za takového boháče, že vlastnil celý svět. Krále tento způsob života přitahoval, a proto pozval dervíše do svého paláce, aby se naučil několika lekcím z odpoutanosti. Derviš přišel a nějakou dobu u něj zůstal. Král se nakonec rozhodl, že se vzdá trůnu a bude žít životem dervíše. Oblékl si staré šaty, přestrojil se za chudého muže a se svým hostem odešel ze svého paláce.

Společně ušli určitou vzdálenost, když si derviš uvědomil, že v paláci zanechal svůj košík. Vysvětlil králi, že se bez košíku neobejde, a že by se raději měli vrátit a dojít si pro něj. Právě tato událost byla pro dervíše konečnou zkouškou a prokázalo se, že derviš je k tomuto světu připoután. Král za sebou zanechal své paláce a poklady a kráčel po stezce odpoutání, kdežto derviš, který právě tuto ctnost hlásal celý život, nakonec ukázal, že je připoután ke svému malému košíku.

Připoutání je postojem mysli a nevztahuje se nutně k hmotnému bohatství. Pýcha, kterou může člověk mít na svou učenost a vědomosti, na své úspěchy v tomto životě, své postavení ve společenství, svou slávu a popularitu, láska k sobě samému a ke svému vlastnictví, to všechno se může stát překážkou mezi jeho duší a Bohem.

Jednota

Další zásadou, která hraje důležitou úlohu v řádném fungování Duchovní rady, je jednota jejích členů. Jednota by se neměla považovat za uniformitu nebo za skutečnost, že máme během konzultace stejné názory a myšlenky. Právě naopak, jak to vysvětlil 'Abdu'l-Bahá „zářící jiskra pravdy se vykreše pouze po střetu odlišných názorů.“²⁶ Jednotou se myslí duchovní pouto, které pojí členy dohromady, a které čerpá svou soudržnou sílu od Bahá'u'lláha. Klíčem k dosažení této jednoty je milovat ostatní členy láskou k Bohu a nikoli kvůli nim samotným, a dívat se na jejich dokonalé stránky, nikoli na jejich nedostatky. Dávat přednost sobě před ostatními členy a snižovat jejich názory bez ohledu na to, že mohou být jakkoli nevyzrálé a jakkoli nepřiměřené, je proti duchu Bahá'u'lláha učení a je známkou nezralosti a sobectví ze strany jedince, jehož se to týká.

Spravedlnost – láska

Je-li lidské srdce připraveno o víru v Boha, má člověk sklon k tomu, že ho podněcuje jeho živočišná přirozenost. Právě tehdy namísto toho, aby na svého bližního hleděl okem slitovnosti, pohlíží na něj okem spravedlnosti, nalézá na něm mnoho chyb a vynáší nad ním soud. A naopak, instituce Starého řádu, jejichž hlavní funkcí má být udržování zákona, pořádku a míru ve společnosti, se přiklání stále více a více ke shovívavosti, odpuštění a slitování namísto pevnosti, spravedlnosti a poctivosti.

Bahá'u'lláhova Víra se díky dynamickému vlivu, který uplatňuje na lidská srdce, snaží tento model v rámci lidské společnosti zvrátit. Učí, že není na jednotlivci, aby soudil svého spolubližního, nebo na něj pohlížel kritickým okem. Jasně tvrdí, že vztah jednoho jedince ke druhému se zakládá na lásce a soucitu, a že odpouštět a mít oko, které ukryvá hříchy, je chvályhodnou ctností, pokud se jedná o člověka jako jednotlivce. Prohlašuje však, že základem, na kterém stojí Duchovní rady – instituce, které se, až se čas naplní, vyvinou do Domů spravedlnosti – není odpuštění, ale spravedlnost. Následující pasáž je výňatkem z dopisu, který byl napsán jménem Strážce:

„On podobně jako Mistr před ním velice usiluje o to, aby viděl, že jsou věřící sjednocení ve službě Víře. Projeví-li se mezi přáteli pravá láska založená na lásce k Bohu, Věc se bude šířit velmi rychle. Láska je měřítkem, kterým se musí řídit chování jednoho věřícího ke druhému. Správní řád to nemůže změnit, ale bohužel přátelé si někdy tyto dvě věci pletou a snaží se být jeden k druhému jako celá Duchovní rada s disciplínou, spravedlností a nestranností, které tato instituce musí prokazovat namísto toho, aby byli plni odpuštění, lásky a trpělivosti jeden k druhému coby k jednotlivcům.“²⁷

Podporování rozhodnutí Rady

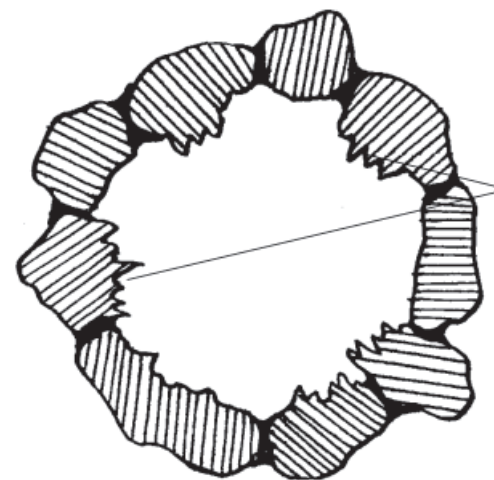
Další zásadou, která chrání instituce Víry před ještě dalším zlem, které je ve tkanivu současné společnosti hluboce zakořeněno, je ztělesněna v 'Abdu'l-Baháově příkázání, které zakazuje věřícím, aby „vznášeli námítky nebo kritizovali, ať v rámci zasedání či mimo něj“²⁸ jednotlivá rozhodnutí Duchovní rady. Ve světě, který sužují četné potíže a neklid, ve kterém muži a ženy ze všech vrstev společnosti jako jednotlivci i jako skupiny pozvedávají své hlasy na protest proti činnosti úřadů, ať už náboženských nebo politických, a čas

od času se uchylují k násilí, aby těmto úřadům vnucovali své názory, nejsou Bahá'u'lláhovi následovníci ovlivněni marnými spory, pomíjivými vášněmi, rozepřemi a spletitostmi, které je uvnitř Starého řádu obklopují, jelikož jsou tak naplněni duchem Bahá'u'lláhovy Víry, že toto 'Abdu'l-Baháovo přikázání s nejzazší upřímností dodržují. Pravý Bahá'í tedy nebude slovem ani postojem kritizovat či vyslovovat výtky nad rozhodnutími Duchovní rady. Člen Duchovní rady, který z celého srdce nepřijme většinové rozhodnutí své Rady, opravdu porušuje duchovní přikázání Věci Boží. Jednotlivec není současně připravován o právo, aby své názory vyjadřoval řádnými cestami, a je-li nespokojen, aby se proti rozhodnutí Rady odvolal. Má dostatek příležitostí k tomu, aby jakoukoli záležitost předložil Duchovní radě, a to buď osobně nebo při konzultaci se společenstvím na Slavnosti 19. dne. Má právo, aby se odvolal k Národní duchovní radě proti rozhodnutí Místní rady, nebo ke Světovému domu spravedlnosti proti rozhodnutí Národní duchovní rady. Avšak mezitím neustále přijímá rozhodnutí Rady, dokud mu není oznámen výsledek odvolání. Zpochybňovat autoritu Rady v jakémkoli okamžiku či z jakéhokoli důvodu znamená porušovat ještě další duchovní zásadu, která je pevně zakotvena ve Věci Boží.

Štědrost služby v Duchovní radě

Služba v Duchovní radě je velikou štědrostí, kterou Bahá'u'lláh udělil Svým milovaným. Obdařuje jednotlivého člena nejenom jedinečnou výsadou, že se může účastnit budování rámce Jeho Světového řádu, ale umožňuje mu též, aby zdokonalil svůj charakter a osvojil si duchovní vlastnosti prostřednictvím duchovních bitev, které musí vybojovat, aby v časech Bahá'í konzultace podrobil své ego a vášně.

Uvedme ještě jednu analogii kanálu s devíti cihlami. Cihly uvnitř kanálu ztrácejí po nějakém čase v důsledku průtoku vody na hrubosti a ostrých hranách. Při zasedáních Rady obdobně vyplují na povrch nedostatky a slabé stránky jednotlivce a zaujmou postavení proti dopředu se ženoucím silám Věci, které kanálem proudí. Lidská nevědomost, předsudky a další lidské slabosti se tímto vzájemným působením postupně zmenšují a nahrazuje je větší míra zralosti a moudrosti.

Hrubost povrchu cihel, která symbolizuje lidské nedostatky a slabosti, postupně odstraní vpřed uhánějící síla vody, která proudí uvnitř.

Rovnováha mezi formou a duchem

Členství v Duchovní radě s sebou též nese velké povinnosti. Hlavní odpovědností, která padá na bedra členů Rady, je zajištění toho, aby se záležitosti Rady řídily v souladu s duchovními a administrativními zásadami, které stanovily Ústřední Postavy Víry, a ne po vzoru lidmi vytvořených teorií, které jsou zapůjčeny z okolního světa.

Bahá'u'lláhův Správní řád se skládá ze dvou částí: formy a ducha. Vztah mezi těmito dvěma částmi je jako vztah těla a duše. Ačkoli je tou podstatnou částí duše, neznamená to ovšem, že by se tělo mělo zanedbávat. Je důležité mezi nimi zachovávat rovnováhu. Podstatným aspektem formy Správního řádu, kterou je nutné, aby Duchovní rady vlastními způsoby rozvíjely, je systém správy, který je založen na výkonnosti a řádu. Avšak správní procedury a systémy by se měly pouze považovat za prostředky k dosažení cíle, a nikoli za konečný cíl, kterým je proudění ducha Věci embryonickými institucemi Bahá'u'lláhova Světového řádu.

Je odpovědností každého člena Rady, aby se měl na pozoru před pokusy o zdokonalení správního aparátu, které by obnášely riziko, že dojde ke ztrátě ducha a k takové situaci, ve které může být Rada v průběhu času přetvořena

do strnulé formy, jež je sice v administrativní činnosti výkonná, avšak zotročovaná pravidly a předpisy; jež se sice vyznačuje vysokým stupněm organizovanosti, ale postrádá ducha lásky a spolupráce, které jsou charakteristickými rysy nového Světového řádu.

Instituce Rukou Věci Boží a poradců

S tím, jak se Bahá'u'lláhův Správní řád postupně odhaluje zraku, se poznání odhaluje některé jeho jedinečné rysy a model rozvoje jeho institucí se postupem času stává stále zřetelnějším. Jedním takovým rysem je způsob, kterým se má ochraňovat zdravé fungování Místních i Národních duchovních rad. Tato odpovědnost nepřipadá pouze členům Místních a Národních rad, ale též instituci, která ve Správním řádu hraje důležitou roli a tvoří jeho životně nezbytnou součást, jmenovitě instituci Rukou Věci Boží.

Tato Instituce a Sbory Poradců, které pro budoucnost uchovávají dvojí funkci Rukou Věci, již je ochrana a propagace Víry, vznikla prostřednictvím jmenování, a nikoli voleb. Moc a autorita jsou uděleny výlučně Místním a Národním duchovním radám a jim je svěřeno řízení záležitostí Věci v jejich příslušných oblastech. Poradci nejsou administrátory, a jejich funkcí tudíž není spravovat záležitosti Víry, ale spíše za pomoci svého poradenství, které Národním radám poskytují, prostřednictvím milující péče a pomoci, které se svými členy Pomocných sborů Místním radám prokazují a za pomoci toho, že věřící inspirují a povzbuzují je k vykonávání jejich administrativních povinností, sehrává tato instituce hlavní úlohu při ochraně Víry a zdravém fungování institucí Bahá'u'lláhova embryonického Světového řádu.

Před tím, než Shoghi Effendi v roce 1951 jmenoval první skupinu žijících Rukou Věci od času Bahá'u'lláha, byly Duchovní rady jedinými institucemi, které spravovaly mnohočetné záležitosti celého společenství. Ale s vytvořením této druhé paže, kterou později posílilo jmenování Kontinentálních sborů poradců Světovým domem spravedlnosti, se výrazně změnil způsob, jakým Duchovní rady vykonávají své povinnosti. Doba, kdy Duchovní rady plnily své povinnosti úplně samy, pominula. Dnes nemůže žádná Duchovní rada, ať už místní nebo národní, náležitě fungovat, dokud a pokud do svých činností plně nezačlení pomoc druhé paže Správního řádu, která vykonává životně důležitou funkci pro zdravé působení Místních a Národních duchovních rad, jakož i pro zvyšování pocitu duchovního zdraví Bahá'í společenství.

Obě paže Správního řádu působí nezávisle a jedna druhé do vykonávání jejich činností nezasahuje. Podobá se to pažím lidského těla. Každá paže je aktivována nezávisle na druhé. Pravá ruka nekontroluje pohyb levé a naopak. Jsou aktivovány odděleně, ale při zvedání závaží se spojí. Existují však určité funkce, které tyto dvě instituce mohou provádět nezávisle na sobě. Například podle výše uvedeného přirovnání, pokud jedna ruka píše, druhá by jí v tom neměla pomáhat. Pokud to udělá, jedná se o zasahování.

Kontinentální sbory poradců v tomto okamžiku rozvoje Správního řádu konzultují a spolupracují s Národními duchovními radami, zatímco členové Pomocných sborů poradců a jejich asistenti konzultují s Místními duchovními radami. Poradci, členové jejich Pomocných sborů a jejich asistenti tvoří jednu paži Správního řádu, a Národní duchovní rady a jejich výbory představují druhou paži. Pokud tyto dvě instituce v nějaké zemi spolupracují a navzájem se v duchu jednoty podporují, dochází k tomu, že jsou do společenství uvolňovány velké síly, které následně posílí základy institucí Víry a urychlí její pokrok v daném regionu.

Zdravé fungování Duchovních rad

Instituce Místních a Národních duchovních rad rostou a rozvíjejí se stejně jako jakýkoli živý organismus, který prochází organickým růstem. Tyto božské instituce procházejí procesem zrání, které bude v průběhu Formativního věku Víry trvat ještě dlouhou dobu. V současné době se však Duchovní rady nacházejí ve fázích kojenectví a dětství, a proto se od nich nemůže očekávat, že budou fungovat jako zralé instituce. Třebaže mohou být jednotliví členové určité Duchovní rady velmi zralými a oddanými Bahá'í, samotná instituce je mladá a nezralá. Je důležité vzít na vědomí, že mezi Bahá'í organizacemi a nebahá'í organizacemi existuje obrovský rozdíl. Na světě existuje mnoho institucí, které podobně jako stroj fungují naprosto dokonale, ale postrádají ducha. Bahá'í duchovní rady, i když jsou v současné době nezralé, naproti tomu překypují životem, jsou plné ducha a je jim přislíbena budoucnost, v níž je jim dáno, aby se rozvinuly v mocné instituce obdařené schopností vést a řídit záležitosti společenství tím nejlepším možným způsobem.

V těchto dnech, kdy Duchovní rady prodělávají svá dětská léta, se k nim věřící chovají s úctou a poslouchají je, i kdyby jejich rozhodnutí nebyla správná a obsahovala by spousty nedostatků, protože si jsou vědomi toho, že

až teprve běh času přinese těmto božsky nařízeným institucím zralost. Tento postoj, který spočívá v tom, že věřící Duchovní rady milují a podporují, se podobá způsobu, jakým rodiče zacházejí se svými dětmi. Dítě už díky své přirozenosti může stropit v okolí svého domu povyk, ale rodiče vědí, že se od dítěte nedá očekávat, že se bude chovat jako dospělý. Proto je jeho chování neznepokojuje, protože vědí, že v budoucnu, až vyroste, se přestane chovat dětinsky a bude se chovat zodpovědně.

Třebaže v této fázi svého rozvoje musí být Duchovní rady nutně slabé a nezkušené, tato slabost by členy těchto institucí neměla opravňovat k zanedbávání svých zásadních povinností. Člověk od dítěte podle výše uvedené analogie nečeká, že nebude dělat ve svém konání chyby, ale dítě by mělo být zdravé. Stejně je tomu i s Duchovními radami, které v současné době působí. Neočekává se, že na svých jednáních nebudou dělat chyby, ale Mistr nabádá jejich členy, aby jeden druhého z nejnaternějšího koutku svého srdce milovali. Je samozřejmě snadné milovat člověka, kterého mám rád. Je však výzvou milovat ty, s nimiž člověku přijde zatěžko pracovat.

Síla a vitalita určité Rady v konečném důsledku závisí na jejích členech, protože se díky jejich upřímnosti a oddanosti Věci uplatňují v práci Duchovní rady všechny vznešené ideály a zásady, které stanovila Požehnaná Krása a Střed Jeho Smlouvy. Hlubší studium spisů Shoghi Effendiho o Bahá'í správě umožní jednotlivci přijít na to, že členové Duchovní rady by se v tomto období Formativního věku neměli v první řadě soustřeďovat na to, aby se z nich stali výkonní administrátoři nebo specialisté na řešení rozmanitých složitých problémů společenství, ale spíše na to, aby v průběhu svých zasedání vytvářeli duchovní atmosféru, aby k nim tak ze všech stran mohla dospět Bahá'ulláhova utvrzení a aby prostřednictvím Jeho pomoci dokázali své problémy vyřešit.

Toho lze dosáhnout, jak již bylo řečeno, prostřednictvím pevnosti víry člověka v Bahá'ulláha a věrnosti Jeho Smlouvě, prostřednictvím potlačení ega a za pomoci „čistoty motivu...pokory a poníženosti mezi Jeho milovanými... a služebnictví Jeho vznešenému Prahu“²⁹. To je onou výzvou, před kterou „Důvěrníci Milosrdného“³⁰ v tomto věku stojí.

BUDOVÁNÍ BAHÁ'ULLÁHOVA SVĚTOVÉHO ŘÁDU

Nový Světový řád v zárodečném stavu

V době, kdy se nad zemským povrchem ženou ničivé síly, vrhají celý lidský rod hlouběji do chaotického a zmatečného stavu a vytrhávají z kořenů jeho starodávné a úctyhodné instituce, se poměrně malé společenství Největšího Jména, které se skládá z mužů a žen ze všech společenských vrstev, mladých i starých, bohatých i chudých, gramotných i negramotných, které posiluje neselhávající podpora a utvrzení Pána zástupů, a které si je jisto konečným vítězstvím, pouští do budování rámce nových institucí, které objímají celou planetu, a kterým je určeno, aby se, až se čas naplní, rozvinuly do Nového Světového řádu, jenž bude v Bahá'ulláhově jménu ustaven. Tento Světový řád, kterému je dáno, aby v budoucnosti vznikl a zaskvěl se ve své plné slávě a jehož ustavení bude signalizovat zároveň vznik Bahá'í společenství národů, vztyčení zástavy Největšího Míru a příchod Království Božího na zemi, nyní ve své embryonické podobě postupně roste a označuje se jako „Správní řád“. Tento Správní řád se v rámci Bahá'í společenství od zahájení Formativního věku systematicky rozvíjí.

Čtyři Charty

‘Abdu’l-Bahá zanechal potomstvu Svou Poslední vůli, kterou lze považovat za Dítě Smlouvy a „Chartu Nového Světového řádu“³¹. V ní načrtl rysy Správního řádu, stanovil zásady, definoval instituce a vyzval Bahá'í, aby započali úkol budování jeho institucí. Další důležitou řadou Desek, jichž je celkem čtrnáct, jsou Desky Božího plánu, které ‘Abdu’l-Bahá adresoval americkým věřícím, a které plní hlavní úlohu v šíření Víry mezi všemi národy světa a tvoří „Chartu pro učení Víry“ po celé planetě. ‘Abdu’l-Bahá v těchto Deskách nabádá Bahá'í věřící, aby se odpoutali od pozemských věcí, své duše posvětili od nečistoty tohoto světa, povstali v duchu lásky a jednoty a cestovali do široka i do daleka do všech koutů zeměkoule pro pokrok Věci Boží. V těchto Deskách rovněž vyjmenovává 120 zemí, území a ostrovů, do kte-

rých by měli Bahá'í učitelé cestovat, aby tam učili Bahá'u'lláhovo Poselství a ustavovali Jeho Víru.

Tyto dva dokumenty spolu s Kitáb-i-Aqdas, Bahá'u'lláhovou Nejsvětější knihou, která se považuje za „*Chartu budoucí světové civilizace*“³² a Deskou Karmelu, kterou Bahá'u'lláh zjevil v blízkosti Eliášovy jeskyně, „*Chartou pro budování Světového centra Víry*“, tvoří hlavní nástroje, které mají vést Bahá'í instituce stejně jako inspirovat věřící v jejich společném úkolu budování Nového Světového řádu pro lidstvo.

Shoghi Effendi – budovatel Správního řádu

Shoghi Effendi byl tím, kdo pokládal základy Správního řádu a vystavěl jeho instituce. Nejdříve se soustřeďoval na to, aby věřící naučil, jak mají budovat Místní duchovní rady a jak v nich mají pracovat. Období alespoň 15 let zasvětil namáhavému úkolu, kterým bylo naučit Bahá'í věřící zásadám Bahá'í správy. Vysvětloval funkci, rozsah a konečný účel místních a národních institucí. Vytvářel Správní řád tím, že na pevném podkladě pokládal základy Místních duchovních rad a poté na nich stavěl Národní duchovní rady, které dnes podpírají a nesou mocnou stavbu Bahá'u'lláhova Světového domu spravedlnosti.

V době, kdy zesnul Mistr, měli věřící o Víře pouze poněkud mlhavé představy a nebyli dostatečně zralí. Nepanovalo mezi nimi dostatečné vědomí toho, že mají vytvářet společenství. Právě Shoghi Effendi pomocí svých vynikajících překladů Bahá'u'lláhových a 'Abdu'l-Baháových Spisů, prostřednictvím vlastních mistrných spisů, svým vedením a řízením záležitostí Místních a Národních duchovních rad po celém světě, svým neustálým povzbuzováním a vytrvalostí po dobu delší než tři desetiletí, trpělivě a účinně odhaloval jejich očím Bahá'u'lláhovu Víru. Do správné perspektivy umístil všechno, čím se Víra vyznačovala: její Zakladatele, její zákony, její příkázání, její učení, její zásady a její instituce – ty všechny byly umístěny jakoby po vzoru skládačky do svých patřičných míst. Umožnil věřícím, aby si osvojili nové pojetí života společenství, jednoty a solidarity.

V Hrdinském věku Víry byli věřící k Bahá'u'lláhovi přitahováni takovým způsobem, že nevěnovali příliš pozornosti ničemu jinému. Byli do Něho zamilovaní a byli úplně opojeni vínem Jeho Přítomnosti. Ale nyní nastal čas pro budování Nového světového řádu a prostřednictvím snah

a vedení Shoghi Effendiho se vize Bahá'í věřících rozšířila. Začali si Víry cenit v novém světle a mnozí povstali, aby po celém světě vybudovali místní a národní instituce.

Prvních patnáct let Strážcovství

V průběhu prvních patnácti let Strážcovství se ustavilo alespoň osm Národních duchovních rad a dalších 30 svrchovaných států bylo přivedeno do lůna Víry. Mezi některé další pozoruhodné události, které se během tohoto období odehrály, patří:

- Zesnutí Největšího Svatého listu, 'Abdu'l-Baháovy sestry, v roce 1932.
- Uznání nezávislého postavení Víry v Egyptě.
- Zabrání Bahá'u'lláhova Domu v Bagdádu, které vedlo k předložení petice Společnosti národů, jejíž rezoluce potvrdila nárok Bahá'í společenství na tento Dům.
- Učební úspěchy Marthy Root při jejích čtyřech cestách kolem světa, které vyvrcholily tím, že rumunská královna Marie přijala Bahá'í Víru.
- Vytvoření Mezinárodní Bahá'í kanceláře v Ženevě roku 1925.
- Provádění Bahá'u'lláhova nařízení týkajícího se instituce Slavnosti 19. dne.
- Růst organizovaných aktivit mládeže.
- Rozšíření Bahá'í nadací a majetků ve Svaté zemi, Spojených státech a Persii.
- Získání historických míst v Persii.
- Ustavení Mezinárodního Bahá'í archivu.

V Kolébce Víry, kde během téhož období úřady stále utlačovaly následovníky Největšího Jména, kteří byli vystavováni občasným výbuchům pronásledování, jež mělo za následek mučednickou smrt mnohých, obrátil Shoghi Effendi pozornost k institucím Víry, které do té doby na různých místech oné země fungovaly. Udělil jim zvláštní úkol, který ve Věci zaujímá velkou důležitost, jmenovitě uplatňování některých zákonů Kitáb-i-Aqdas, základní osnovy Bahá'u'lláhova Světového řádu. Nařídil Duchovním radám

v Persii, aby začaly tyto zákony uvádět v rámci Bahá'í společenství v platnost – zákony, které ač věřící v dané zemi znali, v době předchozí je však nedodržovali. V průběhu svého působení do velké šíře rozpracovával uplatňování těchto zákonů, vysvětloval mnohé spletitosti a detaily, které se k nim váží, naléhal na Duchovní rady, aby nikdy nečinily při uplatňování zákonů kompromisy, a radil jim, aby ve všech případech zachovávali měřítko spravedlnosti a nestrannosti. V této konkrétní oblasti tak vybudoval velkou zásobárnu vědomostí a zkušeností, které budou mít v budoucnosti velikou hodnotu.

Národní plány učení Víry

Ve Spojených státech amerických – dějišti výstavby modelu Správného řádu – se instituce Víry rozrůstaly a rozvíjely do takového bodu, kdy byl Strážce roku 1937 schopen zahájit první Sedmiletý plán – projekt velkého významu, který otevírá počáteční fázi první epochy při vykonávání Božího Mandátu, který americkým věřícím udělil 'Abdu'l-Bahá, a značí bod obratu v dějinách Správného řádu Víry.

V době, kdy byl tento Plán v roce 1944 triumfálně dokončen a v níž se zároveň po celém světě oslavovalo stoleté výročí zrození Víry, se počet Místních duchovních rad ve Spojených státech téměř zdvojnásobil, počet lokalit, ve kterých sídlili Bahá'í, se závratně zvýšil a jádérko institucí Víry bylo zasaženo ve všech republikách Latinské Ameriky. Tento obrovský úspěch spolu s dokončením vnější výzdoby nejsvětějšího Domu uctívání v Bahá'í světě umožnil, že Bahá'í v ostatních zemích začínali získávat povědomí o významu těchto událostí ve Spojených státech a otevřel jejich očím model systematické expanze a konsolidace Víry, který se rozvinul jako přímý důsledek tohoto prvního historického Plánu, který zahájil Strážce Věci Boží, a který vykonávali Bahá'u'lláhovi následovníci v Kolébce Správného řádu Víry.

Tak slavný triumf Věci vytvořil v srdcích věřících v ostatních zemích vzednutí dychtivosti a oddanosti, sebedůvěry a nadšení. Rovněž oni toužili po tom, aby ztékali vznešenějších výšin služby Věci Boží.

S tím, jak každá Národní rada dosahovala bodu připravenosti, dal Strážce svůj souhlas a povzbuzení pro formulování národních Plánů prvořadě navržených tak, aby se zvýšil počet a upevnily se instituce Místních duchovních rad a znásobil se počet Bahá'í center v rámci národních hranic a mimo ně. Jako první se na Strážce pro Plán obrátilo britské společenství,

které roku 1944 dostalo Šestiletý plán. V rozmezí dvou až tří let následovaly další Plány. Každý z nich měl různou dobu trvání a končil buď roku 1950 při stoletém výročí Bábova umučení, nebo v roce 1953 o Svatém roce, stoletém výročí zrození Bahá'u'lláhova Zjevení v Sýjáhu-Chálu v Teheránu.

Nejprřednější mezi těmito plány byl Sedmiletý plán Bahá'í věřících Spojených států amerických, jehož trvání značí druhou fázi počáteční epochy Desek Božího plánu. Tento Plán, který v sobě zahrnoval některé hlavní mezinárodní cíle, včetně ustavení Místních duchovních rad v 10 zemích západní Evropy, zformování tří Národních duchovních rad na západní polokouli a vnitřní výzdobu Mashriqu'l-Adhkáru ve Spojených státech, byl úspěšně završen v roce 1953. Mezi další plány patřily indický Čtyřapůlletý plán, po němž následoval Devatenáctiměsíční plán, perský Čtyřicetipětíměsíční plán, australský Šestiletý plán, irácký Tříletý plán, egyptský Pětiletý plán, německý Pětiletý plán, kanadský Pětiletý plán a nakonec druhý britský Dvouletý plán, ve kterém společně pracovalo šest Národních duchovních rad za účelem ustavení Víry na africkém světadíle. Tento plán sehrál významnou úlohu při vytváření modelu budoucí mezinárodní spolupráce a projektů vykonávaných několika Národními radami společně, což představovalo předeheru pro zahájení svět objímajících Plánů po celé planetě.

Kromě těchto Plánů, které vyvolaly vzednutí aktivity mezi všemi národními Bahá'í společenstvími, a které inspirovaly mnoho věřících k tomu, aby povstali jako průkopníci a usadili se v cílových městech nebo panenských územích, se v této době odehrávaly další důležité události, které dláždily cestu budoucímu rozvoji a rozmachu Bahá'u'lláhova správného řádu. K nejprřednějším patřilo jmenování první skupiny Rukou Věci Boží v roce 1951, jejichž počet se měl brzy zvýšit, ustavení Mezinárodní Bahá'í rady v témže roce, které bylo určeno, aby se v několika postupných stádiích rozvinula do Světového domu spravedlnosti, účast Bahá'í delegátů v nevládních organizacích spolupracujících s Organizací spojených národů a fenomenální růst Víry v Africe, prvním kontinentu, který byl svědkem vstupu do Víry ve velkých počtech.

Tyto dalekosáhlé úspěchy spolu s triumfálním zakončením všech národních plánů obdařily společenství Největšího Jména obrovskými možnostmi pro expanzi a konsolidaci Víry v celosvětovém měřítku. Národní společenství do té doby získala vizi a schopnosti k tomu, aby se mohla podílet na prvním mezinárodním Plánu.

Desetileté tažení

Tento plán zahájil Shoghi Effendi v roce 1953. K tomuto historickému Plánu známému jako Desetileté tažení odkazoval Strážce jako k největšímu duchovnímu tažení³³, který svět kdy zažil. Tento Plán současně znamená zahájení třetí a poslední fáze počáteční epochy Desek Božího plánu a započetí mezinárodního Bahá'í společenství. Tento Plán spojil dvanáct existujících Národních duchovních rad Bahá'í světa za účelem zasazení korouhve Víry ve všech zbývajících panenských územích zeměkoule, znásobení počtu Místních a Národních duchovních rad po celém světě a završení mnoha ostatních cílů přesně stanovených v Plánu.

V době oznámení cílů tohoto mocného tažení byli Bahá'ulláhovi následovníci ve všech zemích ohromeni nesmírností úkolů, před které byli postaveni. Záhy se však s pocity vděčnosti, bázně a údivu stali svědky toho, že se v samotném prvním roce Plánu pro Víru nově otevřelo sto panenských území!³⁴

Tuto úžasnou expanzi Věci v počáteční fázi Plánu, která podnítila armádu Bahá'í průkopníků a učitelů, aby povstala ke vznešenějším výšinám hrdinství a obětování se a umožnila jim dobýt pro Věc dalších vítězství a dosáhnout v následujících letech všech hlavních cílů Plánu, lze pouze připisat duchu věrnosti a oddanosti, s níž se Ruce Věci Boží a členové jejich Sborů, Národní a Místní duchovní rady, průkopníci a učitelé, všichni do jednoho, obrátili k Shoghi Effendimu, Strážci Věci a Znamení Boha na zemi. V půli tohoto Plánu ho však ruka Boha znenadání odejmula z jejich středu a zanechala věřící samotné a osiřelé, zmožené žalem a bezmocné.

Správcovství Rukou Věci

Ačkoli Shoghi Effendi zesnul a ve své moudrosti nezanechal žádnou Poslední vůli, zůstala Bahá'ulláhova Smlouva neporušena. Věřící se shromáždili kolem Rukou Věci Boží, „*hlavních správců embryonického Bahá'ulláhova Společenství národů*“³⁵, které se nyní ujaly funkce vedení Bahá'í světa. Tento úkol vykonávaly tak, že se přísně řídily vedením a pokyny Shoghi Effendiho, které v hlavních rysech nastínil ve svém Desetiletém tažení. Toto období zhruba pěti let, které sahá od zesnutí Shoghi Effendiho v roce 1957 do zvolení Světového domu spravedlnosti v roce 1963, lze považovat za nejnáročnější fázi v dějinách Formativního věku Víry. Bylo to období, ve kterém byla Bahá'ulláhova

Smlouva podrobena úplné a tvrdé zkoušce a došlo se ke zjištění, že Smlouva je naprosto nepřemožitelná. Jelikož na rozdíl od Světového domu spravedlnosti nepřislíbil Bahá'ulláh Rukám Věci Boží neomylné vedení, přesto svou věrností k Němu a svou neochvějností v Jeho Smlouvě vedly Bahá'í svět přesně po drahách, které Shoghi Effendi ve svých spisech zakreslil, a ani o vlásek se neodchýlily ze stezky, kterou nastínil.

Na rozdíl od vůdců dřívějších náboženství, kteří uvedli do učení svých Proroků tolik představ, které si vymysleli lidé, nepřidaly Ruce Věci Boží v tomto období správcovství Bahá'ulláhovy Víry do Věci ani jedinou vlastní tečku ani nezavedly do fungování jejích institucí žádné inovace. Nejenom že vedly a pomáhaly věřícím během tohoto Tažení, které dovedly k triumfálnímu zakončení v roce 1963, kdy Bahá'í společenství ukázalo u příležitosti oslavy stoletého výročí Bahá'ulláhova Vyhlášení svou univerzalitu a svou soudržnou sílu, ale současně předaly Věc Boží, čistou a ryzí, zvolené instituci Světového domu spravedlnosti, které Bahá'ulláh udělil neomylnost a Boží vedení.

Víra se na této křižovatce rozrostla z pouhých několika národních společenství v roce 1952 do toho, co je nyní obrovským mezinárodním společenstvím rozestým po celém světě s velkými zástupy lidí, kteří odpovídají na Bahá'ulláhovo volání, rozpoznávají Jeho postavení a vstupují do Věci ve velkých počtech. Počet zemí, území a ostrovů otevřených Víře až do roku 1952 činil 128, v roce 1963 stanul na 259. V roce 1952 existovalo pouze něco přes 600 Místních duchovních rad; tento počet se zvýšil na více než 3 400. Roku 1953 existovalo 12 Národních duchovních rad, v roce 1962 vzniklo už 56 Národních a Regionálních duchovních rad, jejichž členové byli voliteli Světového domu spravedlnosti. Počet lokalit, ve kterých Bahá'í po celém světě sídlili, vzrostl z přibližně 2 400 na 11 000 a počet jazyků, do nichž byla Bahá'í literatura přeložena, se zvýšil z 89 na více než 300. Pokrok Víry v mnoha případech dalece převýšil původní cíle, které byly v Plánu stanoveny. Rovněž během tohoto období probíhala výstavba tří *Mashriqu'l-Adh-karū* (Domů uctívání) na africkém, australském a evropském světadíle, získalo se 46 dalších pozemků pro budoucí Domy uctívání a po celém světě se získalo 49 dalších *Házíratu'l-Qudsū* (Bahá'í center).

Vývoj, který se odehrával ve Světovém centru

Proces budování Světového centra Víry ve Svaté zemi, jemuž dal vzniknout Bahá'u'lláh zjevením Desky Karmelu, a který započala ruka Středu Jeho Smlouvy vystavěním původního Bábova Mauzolea, nabral během působení Shoghi Effendiho na takovém pohybu, že se ke konci jeho pozemského života odhalila sláva Karmelu předpovídaná Proroky minulosti. Nadstavba Bábovy Svatyně, „*královny Karmelu*“ korunované ve „*žhnoucím zlatu*“, oděné v „*třpytivé bělobě*“, opásané „*smaragdovou zelení*“, která okouzluje „*každé oko ze vzduchu, moře, roviny a kopce*“³⁶, byla majestátně postavena. V její blízkosti byly důstojně zbudovány pomníky, které vyznačují místa posledního odpočinku Největšího Svatého Listu, Nejčistší Věry a matky a manželky 'Abdu'l-Baháa, kterým je určeno, aby se staly středobodem řady budov umístěných kolem oblouku, které mají tvořit mezinárodní Správní centrum Víry. Jako první z této řady byla postavena budova Mezinárodního archivu, v jehož zdech jsou uchovávány nejdrahocennější relikvie Ústředních Postav Víry. Bylo dokončeno devět teras, které spojují město Haifu s Bábovou Svatyní, a zahrady, které Svatyni obklopují, a přilehlé stavby byly dále zvelebeny a zkrášleny. Byly získány mezinárodní pozemky Víry, které sahají od úpatí až k vrcholu hory Karmel, což je oblast zabírající více než 350 000 čtverečních metrů. Po úmorných a zdoluhavých jednáních byla zakoupena parcela, která zahrnuje plochu 36 000 čtverečních metrů za účelem výstavby Mashriqu'l-Adhkaru na hoře Karmel, jež je umístěna v „*těsné blízkosti Místa posvěceného Bahá'u'lláhovými šlépějemi, poblíž starobylé a úctyhodné Elijášovy jeskyně a spojená se zjevením Desky Karmelu, Charty Světového duchovního a správního centra Víry na oné hoře.*“³⁷

V Bahjí, nejsvětějším místě Bahá'í světa, byly v okolí Bahá'u'lláhovy Svatyně na ploše přibližně 160 000 čtverečních metrů vybudovány krásné zahrady, v nichž se v budoucnosti postaví nádherné mauzoleum nad Bahá'u'lláhovou Svatyní, a byla vytvořena vnější svatyně (pojmenovaná Ĥaram-i-Aqdas), která má obepínat tuto posvátnou stavbu. Dosažení tak úžasných úspěchů ve Svaté zemi v počátečních letech Formativního věku Víry spolu s podrobným vykreslením modelového plánu pro vybudování Světového centra Víry udávajícím vzor pro jeho budoucí rozvoj, se vždy bude považovat za jeden z nejvybranějších plodů spojených s působením Shoghi Effendiho.

Světový dům spravedlnosti

Triumfální zakončení Desetiletého tažení spolu s ukončením přechodného období Správcovství Rukou Věci značí na straně jedné konec jedné epochy Formativního věku a na straně druhé zahájení epochy nové prostřednictvím vzniku Světového domu spravedlnosti. Světový dům spravedlnosti je Bohem ustavená instituce, kterou neomylně vede Bahá'u'lláh a Báb, jejíž ustavení předjímal Dávná Krása v Desce Karmelu jako vyplutí „*Archy Boží*“³⁸ a jejíž funkce Bahá'u'lláh v několika Deskách jasně definoval, jehož Mistr vylíčil jako „*Zdroj všeho dobra a oproštěného od omylnosti*“³⁹ a k němuž Strážce odkazoval jako k „*vrcholu Bahá'í Správního řádu*“⁴⁰, „*nejvyššímu orgánu Bahá'í společenství národů*“⁴¹ a „*poslednímu útočišti civilizace nalézající se před svým pádem*“.⁴²

V tom nejdůležitějším jazyce potvrdil 'Abdu'l-Bahá v následující pasáži autoritu Světového domu spravedlnosti:

*„Všichni se musí obrátit k Nejsvětější Knize a vše, co tam není výslovně zaznamenáno, musí být postoupeno Světovému domu spravedlnosti. Vše, o čem tato instituce rozhodne, ať už jednomyslně nebo většinou hlasů, je skutečná Pravda a záměr Boha Samotného. Kdo se od něj odchýlí, je, vpravdě, z těch, kdož milují nesvár, projevil tak svou zášť a odvrátil se od Pána Smlouvy.“*⁴³

A opět: „*Všichni se musí obrátit ke Středu Věci a Domu spravedlnosti a vyhledat jejich vedení. Ten, který se obrátil k čemukoliv jinému, v skutku setruvá v žalostném omylu.*“⁴⁴

S ustavením Světového domu spravedlnosti vznikla poslední a vrcholná stavba ve struktuře Bahá'u'lláhova Správního řádu a byl obnoven proud božího vedení. Zkoumáme-li dějiny Víry od doby zesnutí Shoghi Effendiho až po zrození Světového domu spravedlnosti, což bylo období naplněné nebezpečím a mnohými nejistotami, jasně uvidíme, že pouze prostřednictvím síly Smlouvy si Bahá'í společenství zachovalo svou jednotu a soudržnost. Ačkoli byli věřící roztroušeni po celém světě a ačkoli mluvili různými jazyky a měli odlišný původ a zvyky, zůstávali neochvějní ve Smlouvě a obraceli se ke Středu Věci Boží, Světovému domu spravedlnosti. Opravdu vše, co v souvislosti s jednotlivým věřícím obsahuje Poslední vůle Bahá'u'lláha

a 'Abdu'l-Baháa, lze zhustit do jediného „klíčového slova“ a na tomto slově závisí nejenom duchovní život a spasení jednotlivce, ale též jednota Bahá'ího společenství. Tímto slovem je „obracet se“. Bahá'u'lláh nařídil Svým následovníkům, aby se po Jeho odchodu „obraceli“ na 'Abdu'l-Baháa. 'Abdu'l-Bahá učinil totéž tím, že jim nařídil, aby se „obraceli“ na Shoghi Effendiho a Světový dům spravedlnosti.

S oddaností a věrností, které připomínaly rané dny Strážcovství, kdy se neochvějně Bahá'í shromáždili kolem Shoghi Effendiho, se věřící po celém světě v tento den „obrátili“ ke Světovému domu spravedlnosti. Úžasné poselství oné vznešené Instrukce, která začala krátce po jejím ustavení proudit ze Světového centra, inspirovala celý Bahá'í svět a vyvolávala v srdcích věřících pocity radosti a vděčnosti. Věřící byli tehdy svědky moci, autority a neomylného vedení, kterým byla tato Nejvyšší Instrukce plně obdařena.

Mezinárodní centrum pro učení Víry

Tato vznešená instituce byla zřízena v červnu 1973. V telegramu ze dne 5. června 1973 adresovaném Bahá'í věřícím světa popsal Světový dům spravedlnosti tuto instituci, že

JE PŘEDURČENA K TOMU, ABY SE ROZVINULA DO JEDNÉ Z ONĚCH SVĚT OTRÁSAJÍCÍCH A SVĚT ŘÍDÍCÍCH SPRÁVNÍCH INSTITUCÍ, KTERÉ NAŘÍDIL BAHÁ'U'LLÁH, PŘEDJÍMAL 'ABDU'L-BAHÁ A OBJASNIL SHOGHI EFFENDI.⁴⁵

Následující úryvek je částí dopisu ze dne 8. června 1973, který napsal Světový dům spravedlnosti a v němž vymezuje povinnosti Mezinárodního centra pro učení Víry:

Rok stého výročí zjevení Kitáb-i-Aqdas byl již svědkem události tak dalekosáhlého významu v letopisech Bahá'í Zřízení, že nás to přimělo k tomu, abychom v posvátné úctě rozjímali nad rychlostí, s níž Boží Prozřetelnost rozvíjí společenství Největšího Jména. Vskutku nadešel příhodný čas pro ustavení Mezinárodního centra pro učení Víry, což představuje událost, která v jednom a téže čase završuje práci Rukou Věci, které sídlí ve Svaté zemi a zajišťuje její rozšíření do budoucna, ještě důvěrněji svazuje instituci Sborů

poradců s institucí Rukou Věci Boží a mocně posiluje vykonávání rychle rostoucích povinností Světového domu spravedlnosti.

Toto právě ustavené Mezinárodní centrum pro učení Víry bude, až přijde ten pravý čas, vyvíjet svou činnost z oné budovy, kterou Strážce určil za sídlo Rukou Věci, a která se musí postavit na Oblouku na hoře Karmel v těsné blízkosti Sídla Světového domu spravedlnosti.

Mezi povinnosti, které jsou této právě narozené instituci určeny, patří:

- Koordinovat, stimulovat a řídit činnosti Kontinentálních sborů poradců a působit jako prostředník mezi nimi a Světovým domem spravedlnosti.
- Být plně informována o stavu Věci ve všech částech světa, a na základě těchto znalostí být s to vypracovávat zprávy a doporučení pro Světový dům spravedlnosti a Kontinentální sbory poradců.
- Vypozorovat možnosti, uvnitř i mimo Bahá'í společenství, pro rozšiřování práce na poli učení Víry do vnímavých či potřebných oblastí, a Světový dům spravedlnosti a Kontinentální sbory poradců na takové možnosti upozorňovat a vypracovávat doporučení pro další činnost.
- Určovat a předjímat potřeby týkající se literatury, průkopníků a cestujících učitelů a vypracovávat regionální i globální plány učení Víry ke schválení Světovým domem spravedlnosti.

Všechny Ruce Věci Boží budou členy Mezinárodního centra pro učení Víry. Každá Ruka bude pravidelně informována o činnostech Centra prostřednictvím zpráv nebo kopií jeho zápisů a bude schopna, ať bude sídlit kdekoli či cestovat kamkoli, předkládat Centru návrhy, doporučení a informace, a pokaždé když bude ve Svaté zemi, se bude účastnit konzultací a dalších aktivit Centra. . .

V současné době (v roce 1999) členy této vznešené instituce tvoří tři Ruce Věci Boží: Amatu'l-Bahá Rúhíyyih Khánum, pan Furútan a Dr. Varqá a devět poradců.

Devítiletý plán

Světový dům spravedlnosti zahájil roku 1964 Devítiletý svět objímající plán, který je předchůdcem řady Plánů, které budou zasahovat do „*po sobě jdoucích epoch Formativního i Zlatého věku Víry*“.⁴⁶ Plán zahajuje druhou epochu Desek Božího plánu a vyzývá k expanzi Víry a ustavení jejích institucí v mnohem rozsáhlejší měřítku než kdy předtím. Snaží se mimo jiné zvýšit do konce Plánu v roce 1973 počet lokalit, ve kterých sídlí Bahá'í na více než 54 000, počet Národních duchovních rad na 114 a počet Místních duchovních rad na téměř 14 000.⁴⁷

Tisíce Bahá'í z celého světa povstaly s horlivostí a nadšením neméně vroucím a duši burcujícím a s odhodláním neméně neoblomným k uskutečnění cílů tohoto svět objímajícího Plánu. Svými obětavými snahami a svým průkopnictvím a učením Víry získali pro Věc Boží památná vítězství. Proces „*ustupování zástupů*“ do Víry Boží, který předpovídal 'Abdu'l-Bahá, v některých částech světa se stále rostoucí silou pokračoval. Důležitá Poselství Bahá'u'lláha adresovaná králům a vládčům světa v Jeho době, která je vyzývala k tomu, aby rozpoznali Jeho postavení a přijali Jeho Věc, byla náležitým způsobem představena převážné většině hlav států po celé zeměkouli. Zrychlil se proces proklamace Jeho Poselství převážné většině lidstva, který dláždí cestu k úplnému vystoupení Víry Boží z anonymity a vede ke stádiu jejího osvobození se z pout náboženské ortodoxie a jejího uznání jako nezávislého náboženství.

Do konce Plánu byly učiněny velké kroky směrem k uskutečnění mnoha důležitých cílů včetně kodifikace Kitáb-i-Aqdas, formulování Ústavy Světového domu spravedlnosti, rozšíření funkcí ochrany a propagace Rukou Věci do budoucnosti jmenováním několika Sborů poradců, ověření pravosti a rozřídění Spisů Bahá'u'lláha, 'Abdu'l-Baháa a Shoghi Effendiho, rozšíření Bahá'í majetku ve Svaté zemi a rozvoje a zkrášlení zahrad obklopujících Svatyně.

Záměrem a cílem tohoto Plánu a ostatních, které následovaly, bylo rozptýlit světlo Bahá'u'lláhovy Víry po celém světě a vybudovat Nový Světový řád pro celé lidstvo. Tento nový řád nyní podobně jako embryo roste uprostřed vřavy a chaosu upadajícího Řádu, který rychle směřuje ke svému zániku a zkáze.

Analogie starého a nového domu

Starý Řád lze přirovnat ke starému domu, v jehož stěnách nalézalo lidstvo po celá staletí úkryt a v jehož mnoha částech žily národy světa v poměrné izolaci až do Bahá'u'lláhova příchodu, kdy byl do všech stvořených věcí vdechnut nový život a na lidstvo začala svítat nová éra. Bahá'u'lláh ve Svých Deskách národům světa nezpochybnitelným jazykem prohlásil: „*Brzy bude současný řád svinut a na jeho místo se rozprostře nový*.“⁴⁸ Varoval, že starý dům již neposkytuje lidstvu bezpečný úkryt a že se zakrátko rozpadne. Vyzval národy světa, aby vyšly ze starého domu a pod Jeho vedením začaly budovat nový dům. Tomuto Bahá'u'lláhovu zvučnému volání však národy nepopřály sluchu. Pouze hrstka Jeho vlastních krajanů Ho nejdříve rozpoznala jako vykupitele lidstva a architekta nového domu, tohoto Nového světového řádu. Ti opustili starý dům a vyšli z něho, aby připravili cestu pro budování domu nového.

První a nejdůležitější částí jakékoli stavby je budování základů a počáteční krok zde představuje výkop. Představuje takovou fázi, při které se vše bourá namísto toho, aby se stavělo, a tato práce se nejeví jako konstruktivní. V raných dnech Víry tudíž vnější svět nedokázal ocenit slavné dílo, které vykonala malá skupinka hrdinských duší, jež se s nesrovnatelným hrdinstvím a sebeobětováním lopotila, aby připravila cestu pro budování Nového domu – tohoto svět objímajícího Řádu. Bylo to období pronásledování a mučednictví, období, ve kterém, řečeno slovy naší analogie, se pozvedávaly bouře prachu při procesu kopání základů nového domu a lidstvo jako celek na to pohlíželo jako na zbytečnou činnost. Příběhy o hrdinství a mučednické smrti se skutečně donesly k národům Východu i Západu, a přesto se převážná část lidstva – obyvatel starého domu – zaměstnávala vlastními záležitostmi, a připravena o duchovní vidění, neviděla nic ze slávy a velikosti oněch sedmdesáti sedmi let, které označovaly dobu trvání Hrdinského věku a připravovaly cestu pro pokládání základů Bahá'u'lláhova Nového Světového řádu v pozdějším období.

S příchodem Formativního věku v roce 1921 konečně nastal čas pro skutečné budování nového domu. Bahá'í věřící světa za vedení svého milovaného Strážce Shoghi Effendiho započali úkol pokládání jeho základů. Po padesáti letech oddané služby, dřiny a namáhavé práce ze strany budovatelů Bahá'u'lláhova Světového řádu, se forma a model nového domu, kterému

je určeno, aby, až se čas naplní, poskytl ve svých zdech útočiště celému lidskému rodu, postupně vynořuje z trosk Starého řádu a každým dnem k sobě přitahuje stále rostoucí počty lidí ze všech společenských vrstev, kteří cítí rozčarování ze stavu starého domu.

Ti ostatní, kteří tvoří převážnou většinu lidstva, jsou bohužel, řečeno Bahá'u'lláhovými slovy, „*zbaveni bystrosti vidět Boha vlastníma očima nebo naslouchat Jeho Melodii vlastníma ušima.*“⁴⁹ Zrak obyvatel starého domu, které spoutávají dávné tradice, a kteří jsou svázáni ve spárech churavějícího řádu, zastírají mnohé závoje, které jim spočívají na očích. Tyto závoje, jakými jsou materialismus, předsudky, pýcha a nadutost, jim brání v tom, aby viděli velkolepost a krásu nového domu majestátně povstávajícího uprostřed chaosu rozděleného světa.

Ničivé síly se dnes ženou přes tvář zeměkoule a starý dům se rostoucí měrou otřásá v samotných základech. Zmatené a bolestně sužované lidstvo uvnitř něho beznadějně zápolí, aby opravilo stavbu, která se rychle rozpadá a která již zcela ztratila schopnost být opravena.

„Svět je v porodních bolestech,“ napsal Bahá'u'lláh téměř před sto lety, *„a jeho zmitání narůstá den po dni. Jeho tvář se obrátila ke vzpurnosti a bezvěrectví. Jeho úděl bude tak vážný, že odhalit ho nyní by nebylo správné a přiměřené. Jeho zvrácenost dlouho potrvá. A až nastane ta stanovená hodina, náhle se objeví to, co způsobí, že se údy lidstva roztřesou. Tehdy a jen tehdy se rozvine Boží Korouhev a Slavík Ráje zatrylkuje svou píseň.“*⁵⁰

Bahá'u'lláhovi následovníci, kteří si uvědomili, že se starý dům již nedá opravit, a že se nakonec rozpadne, se v každé zemi s nejzazší oddaností a pocitem krajní naléhavosti namáhavě lopotí při budování domu nového. Třebaže se Bahá'í dychtivě snaží podat pomocnou ruku nešťastníkům a utlačovaným a touží po tom, aby zmírnili utrpení svých spoluobčanů ve starém domě, jsou si nicméně vědomi toho, že starý řád je odsouzen k zániku, a že taková pomoc bude mít jen velmi malou cenu a v konečném důsledku problémy lidstva nevyřeší. Jasně vidí, že trpí-li svět tolika neduhy, je jejich jediným úkolem znovuoživení jeho národů a úplná změna orientace lidské společnosti.

Bahá'í zůstávají loajální svým příslušným vládám a neúčastní se stranické politiky. Pouze tímto způsobem mohou zůstat věrni poslání, které jim

Bahá'u'lláh svěřil, poslání, kterým je ve Formativním věku budovat Nový Světový řád pro lidstvo.

První půlstoletí Formativního věku

Vskutku velkolepá je podívaná, která se před námi odvíjí, když se podrobně zadíváme na významné události prvního půlstoletí Formativního věku Víry – Věku, který byl v předvečer Mistra skonu svědkem zrodu Bahá'u'lláhova Správního řádu. Zběžný pohled na historii Věci prokáže, že Víra, která byla v zemi svého zrodu od samého počátku pronásledována, utrpěla nejbolestnější ránu při umučení svého Zvěstovatele, utrpěla nesnesitelné strážně navršené na jejího Autora, byla svědkem mučednické smrti svých alespoň dvaceti tisíc stoupenců a jejíž jméno, jak to předjímal Nášíri'd-Dín Sháh, její královský protivník, mělo být vymazáno ze stránek dějin, nabyla během prvních padesáti let Formativního věku takové životaschopnosti a síly a učinila takový fenomenální pokrok, že to udivilo její vlastní otevřené stoupence stejně jako její nepřátele.

Světlo Víry, které bylo zažehnuto v teheránském Sýáh-Chálu, jehož záře se plně projevila v Adrianopoli, jehož paprsky během Mistra působení osvitily části amerického, evropského a australského světadílu, bylo v průběhu raného období Formativního věku systematicky šířeno do téměř 50 000 lokalit na světě. „*Armáda Světla*“, která se skládá z průkopníků, učitelů a administrátorů, kteří pocházejí ze všech národů, tříd a ras, jež hlásá lidstvu příchod Pána zástupů, obepnula zeměkouli. Bahá'u'lláhova Víra dosáhla téměř do všech vrstev lidské společnosti. Její základní pravdy, její dějiny, její učení, její transformující síla a její cíl a záměr byly a jsou rostoucí měrou odhalovány pozornosti sužovaného lidstva. Došlo k ustavení rozvíjejících se institucí jejího božsky vedeného Správního řádu a v rámci jejího Světového centra, v blízkosti jejích Svatyň, byla majestátně vybudována vrcholná Stavba téhož Řádu – Světový dům spravedlnosti, který, až se čas naplní, odhalí lidstvu své slavné postavení a projeví Bahá'u'lláhovu svrchovanost.

Výdobyti tolika památných vítězství pro Věc za tak krátkou dobu nastiňující příchod mnohem větších úspěchů v budoucnosti vyvolal v první řadě rozmach Správního řádu, jehož význam velebil Shoghi Effendi těmito slovy:

„Dokud je tento Systém ještě stále v dětských počátcích, nechť nikdo špatně nechápe jeho povahu, nezmenšuje jeho význam nebo si špatně nevysvětluje jeho záměr. Základ, na kterém je tento Správní řád založen, je neměnný Boží Záměr pro lidstvo v tomto dni. Zdroj, ze kterého čerpá svou inspiraci, není nikdo menší než Bahá'u'lláh Sám. Jeho štítem a obráncem jsou k boji připravené zástupy Království Abhá. Jeho semínkem je krev alespoň dvaceti tisíc mučedníků, kteří obětovali své životy, aby mohl být zrozen a rozkvést. Osou, kolem které se točí jeho instituce, jsou autentická nařízení 'Abdu'l-Bahá-ovy Poslední vůle. Jeho vedoucími principy jsou pravdy, které Ten, který je neomylným Vysvětlovatelem učení naší Víry, tak jasně ozřejmil ve Svých veřejných proslovech po celém Západě. Zákony, které řídí jeho působení a ohraničují jeho funkce, jsou ty, které byly výslovně ustaveny v Kitáb-i-Aqdas. Sídlo, kolem kterého se budou shromažďovat jeho duchovní, humanitární a správní činnosti, je Mashriqu'l-Adhikár a jeho vedlejší budovy. Pilíře, které podpírají jeho autoritu a jsou opěrou jeho struktury, jsou dvojí instituce Strážcovství a Světového domu spravedlnosti. Ústředním a zásadním cílem, který ho oživuje, je ustavení Nového světového řádu, jak ho nastínil Bahá'u'lláh. Způsoby, které používá, standardy, které vštěpuje, se nepřiklánějí ani k Východu, ani k Západu, ani k židům, ani k pohanům, ani k bohatým, ani k chudým, ani k bílým, ani k barevným. Jeho heslem je sjednocení lidského rodu; jeho zástavou je ‚Největší mír‘, jeho vyvrcholením příchod onoho zlatého milénia – Dne, kdy se království tohoto světa stanou Královstvím Samotného Boha, Královstvím Bahá'u'lláha.“⁵¹

Jiné významné události v průběhu Devítiletého plánu a po něm

Od zveřejnění prvního vydání této knihy v roce 1972 a následně po skončení Devítiletého plánu byla po celém Bahá'í světě zahájena a úspěšně realizována řada mezinárodních plánů učení Víry: Pětiletý plán (1974–9), Sedmiletý plán (1979–86), Šestiletý plán (1986–92), Tříletý plán (1993–6) a Čtyřletý plán (1996–2000). V roce 2000 zaměřil Světový dům spravedlnosti pozornost Bahá'í světa na řadu plánů, které, jak dal najevo, zavedou společenství do roku 2021.

Dvě fáze při rozvíjení Božího plánu leží bezprostředně před námi a potvrzují jeden rok a pět let. O Ridvánu 2000 bude Bahá'í svět požádán, aby zapo-

čal první z těchto dvou etap, dvanáctiměsíční úsilí, které si bude klást za cíl soustředit síly, schopnosti a poznatky, které tak silně vykrytalizovaly. Pětiletý plán, který bude následovat, zahájí řadu celosvětových projektů, které provedou Bahá'í společenství závěrečnými dvaceti lety prvního století Formativního věku Víry. Tyto globální Plány se budou i nadále soustřeďovat na rozvíjení procesu vstupování do Víry v zástupech a na jeho systematické zrychlování.⁵²

Věc Boží prochází od samého počátku krutým pronásledováním, jehož se dopouštějí její nepřátelé. Shoghi Effendi vysvětluje tento jev těmito slovy:

. . . s každým novým propuknutím nepřátelství vůči Víře, ať zevnitř nebo zvenčí, dochází k prozřetelnému uvolnění tomu odpovídající míry milosti, která dodává sílu jejím obráncům a uvádí ve zmatek její protivníky, předává nový podnět pro pochod Víry vpřed, zatímco tento popud svými projevy následně vyvolá nové nepřátelství z míst, která si až doposud nebyla vědoma jejích vyzývavých důsledků. . . Neodolatelný pochod Bahá'u'lláhovy Víry, poblížíme-li na něj v tomto světle, hnán vpřed podněcujícími vlivy, které plodí jak nemoudrost jejích nepřátel, tak síla, která se v ní ukrývá, se rozkládá do sérií rytmických záchvěvů, urychlených na straně jedné třaskavými výbuchy jejích nepřátel a vibracemi Boží Síly na straně druhé, které ji rychle ženou se stále vyšší hybnou silou po předurčené dráze, kterou pro ni načrtla Ruka Všemohoucího.⁵³

Tyto dva procesy krize a vítězství se nikdy předtím neprokázaly tak jasně jako v tomto období, kdy dochází k pronásledování Bahá'í v Íránu ze strany nepřátel Víry. Nelítostné pronásledování Bahá'í v Íránu začalo v roce 1979 a trvá až do současné doby a jeho výsledkem je mučednická smrt více než 200 věřících. To obnáší konfiskaci všech Bahá'í svatých míst a majetku; rozpuštění všech Bahá'í správních institucí, zbourání Domu Bába, posvátného poutního místa, zbourání Domu Bahá'u'lláha v Teheránu; odpírání vyššího vzdělávání Bahá'í mládeži a odepření základních lidských práv Bahá'í věřícím, což vede k vyjádření podpory Bahá'í věřícím ze strany vlád a národů světa a ke globálnímu odsouzení pronásledování Bahá'í v Íránu.

Níže jsou uvedeny některé z hlavních událostí ve vývoji Bahá'í světa v letech 1972 – 2008. Autor pořídil seznam událostí od roku 1972 do roku 1999. Tento seznam byl aktualizován v roce 2008. Pro zlepšení srozumitelnosti byl tento seznam roztržiděn do několika obecných kategorií.

Vývoj ve Světovém centru

- V roce 1973 došlo k získání sídla v Mazra'ih, Bahá'u'lláhova bydliště po Jeho odjezdu z města 'Akká; opravě budovy a rozšíření zahrad, které ji obklopují.
- V roce 1975 došlo k získání a opravě domu 'Abdu'lláh Páshí. Tento dům několik let sloužil jako 'Abdu'l-Baháovo sídlo v 'Akká.
- Dokončení výstavby Sídla Světového domu spravedlnosti na hoře Karmel a začátek jeho užívání v roce 1983. Z této majestátní budovy do Bahá'í světa proudí svět oživující síly vedení a osvětlení.
- V lednu 2001 došlo k oslavě začátku užívání stálého místa Mezinárodního centra pro učení Víry na hoře Karmel, jedné z „*historických událostí Formativního věku*“⁵⁴, které se zúčastnili poradci a členové Pomocných sborů poradců z celého světa.
- Konání jedné z hlavních událostí ve Světovém centru v květnu 2001 se zúčastnili zástupci všech Bahá'í společenství z celého světa u příležitosti dokončení projektů na hoře Karmel, čímž vznikla „*nesmírně zvětšená struktura Světového centra, které dokáže splňovat výzvy příštích staletí a obrovského růstu Bahá'í společenství*. . .“⁵⁵ Tyto projekty zahrnují vytvoření celkem 18 teras, které sahají nad Bábovu Svatyni a pod ni; výstavbu Centra pro studium Svatých Textů a Sídla Mezinárodního centra pro učení Víry a rozšíření suterénu budovy Archivu.
- Další rozšiřování a zkrášlování zahrad a pozemků souvisejících se Svatými místy ve dvojici měst 'Akká a Haifě a jejich okolí.
- Výrazný nárůst počtu poutníků umožněný vytvořením nových staveb, které je mohou přijmout.

Uplatňování Bahá'u'lláhových zákonů

- Uvedení práva Ḥuqúqu'lláh na Západ v roce 1984 a jeho celosvětové uplatnění v roce 1992. Pod vedením Důvěrníka Ḥuqúqu'lláhu Ruky Věci Boží 'Alí-Muhammada Varqy poté došlo ke zřízení Sborů důvěrníků po

celém světě, což vyvrcholilo v roce 2005 založením Mezinárodního sboru důvěrníků.

- V roce 1999 došlo k univerzálnímu uplatnění všech prvků zákonů týkajících se povinné modlitby a půstu stejně jako k uplatnění každodenního opakování Alláh-u-Abhá 95 krát.

Významné světové události

- Pronásledování Bahá'í věřících v Íránu, Egyptě a jiných zemích.
- Oznámení Světového domu spravedlnosti, že Formativní věk vstoupil v roce 1986 do své čtvrté epochy a v roce 2001 do své páté epochy.
- Dokončení výstavby Domů uctívání v Panama City v Panamě; ve městě Apia v Západní Samoe a v indickém Novém Dillí; a oznámení o plánech na vybudování Domu uctívání v Santiagu v Chile.
- Jeho Výsost Malietoa Tanumafili II., král Západní Samoy, přijal v roce 1973 Víru.
- Světový dům spravedlnosti stanovil období mezi 21. dubnem 1992 a 20. dubnem 1993 za Svatý rok jako hold Bahá'u'lláhovi a na počest stého výročí Jeho Nanebevstoupení.
- Připomínka stého výročí Bahá'u'lláhova Nanebevstoupení se uskutečnila v prostorách Bahá'u'lláhovy Svatyně v Bahjí. Připomínky se účastnili Rytíři Bahá'u'lláha a téměř tři tisíce věřících, kteří zastupovali každé národní společenství z celého světa.
- V listopadu 1992 se v New Yorku, městě Smlouvy, uskutečnil druhý Bahá'í Světový kongres. Zúčastnilo se ho asi 27 000 Bahá'u'lláhových následovníků ze všemožných prostředí, kteří zastupovali všechny vrstvy lidské společnosti a v jásavém duchu oslavili stoleté výročí počátku Bahá'u'lláhovy Smlouvy. Ve stejné době se na pěti kontinentech konalo devět regionálních konferencí, které byly se Světovým kongresem spojeny satelitním přenosem.
- Konání osmi mezinárodních konferencí v letech 1976–7, pěti konferencí v roce 1982 a 41 konferencí v letech 2008–9.

Vystoupení Víry z anonymity a vstup Věci na světovou scénu

- Vystoupení Víry z anonymity a její rostoucí uznání ze strany světových vůdců a vlád, kteří v některých případech chtěli znát Bahá'í názory na

řešení různých společenských a morálních problémů, kterým dnes lidstvo čelí.

- Pokrok mezinárodního Bahá'í společenství v oblasti vnějších vztahů zaměřených na prosazování procesů světového míru, zejména prostřednictvím zapojení společenství do oblastí morální výchovy, globální prosperity, postavení žen a lidských práv.
- Zřízení Kanceláře pro informování veřejnosti v Bahá'í světovém centru a jejích pomocných agentur v New Yorku a dalších částech světa.
- Zřízení Bahá'í kateder na vysokých školách, včetně Bahá'í katedry pro světový mír na Marylandské univerzitě v USA v roce 1993, katedry Bahá'í studií na univerzitě v Indore v Indii a Katedry Bahá'í studií na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě v roce 1999.
- Významné rozšíření úlohy Bahá'í mezinárodního společenství na světové scéně vedlo k udělení poradního statusu u Hospodářské a sociální rady OSN (ECOSOC) v roce 1970 a Dětského fondu Organizace spojených národů (UNICEF) v roce 1976 a ustavení Bahá'í Kanceláře pro životní prostředí při OSN v New Yorku v roce 1989 a Bahá'í Kanceláře pro rozvoj žen při OSN v roce 1992.
- Zástupce Bahá'í mezinárodního společenství byl v roce 2000 jmenován spolu-předsedou Fóra nevládních organizací v rámci Summitu milénia a oslovil svým projevem Summit milénia jménem sdružení nevládních organizací.
- Zřízení Kanceláře sociálního a ekonomického rozvoje v Bahá'í světovém centru v roce 1983 a následné začlenění sociálních a ekonomických rozvojových aktivit do běžné činnosti celosvětového Bahá'í společenství.

Růst Víry a úsilí o pokrok v procesu vstupování do Víry v zástupech

- Zahájení Čtyřletého plánu v roce 1996, který měl jeden hlavní cíl, který má pokračovat až do roku 2021: významný pokrok v procesu vstupování do Víry v zástupech. Do roku 2000 bylo dosaženo „značného pokroku v činnosti a rozvoji jednotlivého věřícího, institucí, jakož i místního společenství“⁵⁶ díky zavedení systému středisek vzdělávání po celém světě.
- Vytvoření nové kultury růstu v Bahá'í světovém společenství ke konci 20. století a na počátku 21. století. Národní společenství rozdělila svá území na zeměpisné oblasti a v rámci těchto oblastí se soustřeďuje pozornost

na dva pohyby: plynulý proud věřících procházejících posloupností kurzů nabízených středisky vzdělávání a postup oblastí jednotlivými stádii růstu. Na úrovni oblastí došlo k postupnému zřizování správních institucí, které mají podporovat tyto dva pohyby a práci na poli učení Víry.

- Účinnost školení, které poskytují střediska vzdělávání, umožnila stovkám tisíc věřících získávat poznatky, hlubší duchovní porozumění a dovednosti a vlastnosti požadované k vykonávání činů služby, které dokáží udržet v chodu rozsáhlou expanzi a konsolidaci. Mezi tyto skutky služby patří čtyři ústřední aktivity, které jsou otevřeny širšímu společenství:
 - studijní kroužky poskytují prostřednictvím kontaktu se Slovem Božím výše popsané školení
 - devocionální setkání (setkání pro potěchu duše)
 - programy pro juniorskou mládež (mládež ve věku 12–15 let), jež jsou určeny k tomu, aby mladým lidem vštěpovaly ducha služby lidstvu
 - dětské hodiny pro duchovní a mravní výchovu dětí
- Stanovení cíle 1500 zeměpisných oblastí po celém světě, ve kterých se mají během Pětiletého plánu zahájeném o Říjvnu 2006 ustavit intenzivní programy růstu
- Do roku 2008 systematická činnost a kultura učení se – proces akce, konzultace, vyhodnocování a plánování – charakterizoval způsob, jakým společenství fungovalo. Tohoto uceleného přístupu se postupně začíná používat i v dalších oblastech práce Víry.
- Významné rozšíření Víry ve všech republikách bývalého Sovětského svazu a v zemích východní Evropy a ustavení Místních a Národních duchovních rad.
- Celosvětová spolupráce mezi různými Národními duchovními radami, jejímž výsledkem je provádění četných projektů pořádaných několika Národními duchovními radami na základě toho, jak je to stanoveno v různých plánech učení Víry.
- Mládež v popředí všech aspektů práce Bahá'í Věci.
- Zřízení roku služby mládeže.

Rozvoj institucí Víry

- Zesnutí Amatu'l-Bahá Rúhíyyih Khánum, manželky Strážce, a ostatních zbylých Rukou Věci Boží ukončilo „pozoruhodné správcovství instituce, jejíž odkaz nenachází v náboženských dějinách obdoby!“⁵⁷

- Jmenování členů Mezinárodního centra pro učení Víry v roce 1973 a zřízení funkce asistentů členů Pomocných sborů poradců v témže roce. V roce 2008 činil počet kontinentálních poradců 72 a počet členů Pomocných sborů jeden tisíc.
- Došlo k posílení Místních a Národních duchovních rad a nárůstu jejich počtu. V dubnu 2008 po celém světě působilo celkem 184 Národních duchovních rad.
- Ve vybraných zemích, kde si to podmínky vyžadovaly, došlo k ustavení Regionálních Bahá'í rad s autonomními rozhodovacími pravomocemi jak pro učení Víry, tak pro administrativní záležitosti.
- Výrazné zvýšení efektivity spolupráce mezi Institucí poradců a Národními a Místními duchovními radami a jejich agenturami.

Literatura

- Zveřejnění prvního vydání anglického překladu Kitáb-i-Aqdas, Mateřské Knihy tohoto Zřízení, doplněné dodatečnými materiály a četnými anotacemi a její následný překlad do jiných jazyků.
- Vydání autorizovaných anglických překladů Písma: Bahá'u'lláhovy Desky zjevené po Kitáb-i-Aqdas (*The Tablets of Bahá'u'lláh Revealed after the Kitáb-i-Aqdas*), Svolávání Pána zástupů (*The Summons of the Lord of Hosts*), Dlouhá modlitba za uzdravení (*The Long Healing Prayer*), Deska ohně (*The Fire Tablet*), Drahokamy Božích Tajemství (*Gems of Divine Mysteries*), Svatostánek jednoty (*The Tabernacle of Unity*), Bábovy vybrané spisy (*Selections from the Writings of the Báb*) a 'Abdu'l-Baháovy vybrané spisy (*Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*).
- Vydání několika tematických kompilací ze spisů Bahá'u'lláha, 'Abdu'l-Baháa, Shoghi Effendiho a dopisů Světového domu spravedlnosti.
- Příprava nového překladu *Odpovědí na některé otázky* do angličtiny.
- Pokračující shromažďování a třídění svatých textů.
- Výrazný nárůst ve vydávání Bahá'í literatury v různých jazycích.

Významná prohlášení a další důležité dokumenty

- Celosvětová propagace „Příslibu světového míru“, dopisu, který Světový dům spravedlnosti adresoval národům světa, v němž se nastiňuje pokrok dosažený na cestě k míru a zbývající překážky, které před ním stojí. Tento

dokument byl představen hlavám států a dalším světovým vůdcům, stejně jako široké veřejnosti ve většině zemí.

- Celosvětová propagace dopisu Světového domu spravedlnosti z dubna 2002 adresovaného „náboženským představitelům světa“, který „*vyzývá náboženské vedoucí představitele, aby uskutečnili rozchod s minulostí, který bude tak rozhodný, jako byl ten, který otevřel společnosti cestu k tomu, aby se zaměřila na boj se stejně zničujícími předsudky týkajícími se rasy, pohlaví a národa*“.⁵⁸
- Světový dům spravedlnosti zadal ke zpracování knihu „Století světla“ (*Century of Light*), což je dokument, který se zabývá vztahem mezi hlubokými změnami, které se v průběhu 20. století odehrály jak ve světě, tak v rámci Bahá'í společenství.
- Bahá'í mezinárodní společenství vydalo četná prohlášení týkající se otázek světové důležitosti, včetně dokumentů Bahá'u'lláh, Blahobyť lidstva (*The Prosperity of Humankind*), Rozhodující bod pro všechny národy (*Turning Point for All Nations*) a Kdo píše budoucnost? (*Who is Writing the Future?*).
- Generální tajemník OSN udělil Bahá'í mezinárodnímu společenství a pěti Národním duchovním radám – Austrálie, Belgie, Brazílie, Keni a Lesotha – titul „Posel míru“ (*Peace Messenger*), což je pocta udělená pouze 300 organizacím na celém světě.

Bahá'u'lláhovo Zjevení obdařuje jednotlivého věřícího darem víry, a s tím, jak se člověk k Bahá'u'lláhovi více přibližuje, dochází k tomu, že jeho duše získává více na duchovnosti a dosahuje většího osvícení v říších ducha. Abychom tento jev dokázali ocenit, je nutné porozumět schopnostem a vlastnostem lidské duše. Studium Bahá'u'lláhových a 'Abdu'l-Baháových spisů na toto téma odhaluje, že duše nepochází ze světa hmoty, ale je emanací z duchovních světů Boha. V době, kdy embryo roste v matčině děloze, se duše dostává do styku s tělem. Vzhledem k tomu, že je duše duchovní bytostí, nevchází do těla, ani z něho neodchází. Duše je povznesena nad vstup nebo výstup, stoupání nebo klesání. Nezávisí na jakémkoli pozemském činiteli. Její spojení s tělem se podobá spojení světla se zrcadlem. Světlo se nenachází uvnitř zrcadla, ale odráží se v něm a když se zrcadlo odstraní, na světlo to nemá vliv.

Jelikož je duše povýšena nad veškeré hmotné stvoření, naše mysl nedokáže pochopit její povahu a je bezmocná porozumět její podstatě. Můžeme vnímat pouze přídomky a vlastnosti duše. V tomto životě máme omezenou schopnost chápat duchovní pravdy. Své poznání duše získáváme od Projevů Božích, kteří nám pomocí svých slov zprostředkovali určitou část toho, jaký má duše význam. Slova jsou nedostatečnými nástroji pro vysvětlení duchovních skutečností.

Studium Bahá'u'lláhových spisů dává jasně najevo, že Boží stvoření je jedním celkem. Toto stvoření zahrnuje duchovní i hmotné světy. Stejně zákony a zásady, které jsou v přírodě, lze najít i v duchovních říších, ale uplatňují se na vyšší úrovni a obsahují rysy, které v nižší říši neexistují.

Protějšky tělesné a duchovní

Vzhledem k tomu, že základní principy a zákony existence procházejí celým stvořením, mají mnohé fyzikální jevy, které na této zemi pozorujeme, svůj protějšek v duchovních říších. Pojďme tedy ve světle těchto společných

zásad prozkoumat některé aspekty duše. Ze studia Bahá'u'lláhových a 'Abdu'l-Baháových spisů vychází najevo, že protějškem duše je v tomto hmotném světě embryo, které roste v děloze. Můžeme si povšimnout toho, že je mezi nimi mnoho podobností a znalost jednoho povede k omezenému porozumění toho druhého.

Víme, že hmotné tělo dítěte roste v matčině děloze a rostou mu končetiny a orgány, které bude potřebovat teprve až po narození. Stejná zásada platí i pro duši. Duše se totiž rozvíjí v děloze tohoto světa a osvojuje si duchovní vlastnosti, které jsou nezbytné pro její existenci v příštím životě. Dítě v děloze matky a duše v tomto životě představují skutečné protějšky.

Duše si osvojuje dobré vlastnosti

V hmotném světě si můžeme povšimnout toho, že embryo v děloze matky začíná svůj život jedinou buňkou. Postupem času se buňka mnohonásobně rozmnoží, dojde ke vzniku končetin a orgánů, nakonec embryonální život skončí a dítě se narodí jako dokonalá bytost. Vidíme tu obrovský rozdíl mezi první buňkou na počátku a jejím završením v době zrození.

Stejný jev nastává i u duše. Na svém počátku nemá žádné zkušenosti a její vlastnosti a schopnosti zůstávají skryty. V důsledku jejího spojení s tělem na tomto světě, který je pro duši dělohou, si duše rozvíjí svou individualitu a později si osvojí duchovní vlastnosti, které si odnáší s sebou do dalšího světa. Ale duše si s sebou nemůže vzít špatné vlastnosti, protože tyto vlastnosti ve skutečnosti neexistují, a jsou pouhým nedostatkem dobrých vlastností, stejně jako chudoba nemá svou vlastní existenci, ale je nedostatkem bohatství. Pokud člověk vedl hříšný život, je jeho duše ochuzena a na onen svět si s sebou může vzít jen malé množství dobra.

Studiem spisů se dozvídáme, že podobně jako na tomto světě, kde existují různé stupně existence, jako je stupeň nerostný, rostlinný, živočišný a lidský – a v každém z těchto království se přitom nadto nacházejí rozdílnosti – se bude v duchovních světech Boha lidská duše rovněž na různých úrovních rozvíjet v závislosti na tom, jaké dobré vlastnosti si s sebou duše přinese do příštího světa. Ti, kteří jsou na nižší úrovni, nebudou schopni pochopit ty, kteří jsou na vyšší úrovni. Můžeme zde vidět příklad toho, jak tentýž princip, který působí ve hmotném světě, totiž rozmanitost Božího stvoření, také působí v duchovních říších.

Kde je onen svět?

Dalším příkladem je zásada, že vyšší formy života obíhají kolem těch nejnižších a závisí na nich. V tomto hmotném světě si můžeme všimnout toho, že všechny živé věci získávají svou výživu z nerostného světa, který je tou nejnižší říší. Bahá'u'lláh v jedné ze Svých Desek dosvědčuje, že všechny duchovní světy obíhají kolem tohoto světa. To naznačuje, že příští svět není odtržený od života na tomto světě, ale spíše, že ho obklopuje. V přírodě můžeme vidět, že dítě, které roste v matčině děloze, není s to objevit, že svět, do kterého je mu určeno se narodit, je u něj překvapivě blízko. Oba světy odděluje pouze tenká bariéra. Tato zásada opět platí v duchovních říších. Duše po svém odloučení od těla objeví, jak byl u ní duchovní svět blízko. Ale dokud duše dlí v tomto smrtelném příbytku, jsou příští svět a jeho vznešenost jejím očím skryty.

Bahá'u'lláh v jedné ze Svých Desek uvádí, že pokud by se postavení určené pro opravdového věřícího na onom světě odhalilo v rozsahu velkém jako ouško jehly, každá duše by uchvácením naposledy vydechla! Stejně jako dítě, které se dosud nenarodilo, nedokáže objevit rozlehlost a krásu tohoto světa, tak i duše nemůže rozpoznat vznešené panství duchovního světa, dokud je stále na této zemi.

Hlavní záměr stvoření

Co je tedy záměrem stvoření ve světle Bahá'u'lláhova Zjevení? „*Záměr, se kterým Bůh stvořil člověka,*“ prohlašuje Bahá'u'lláh, „*byl a vždy bude umožnit mu, aby poznal svého Stvořitele a dosáhl Jeho Přítomnosti.*“⁴⁹ A toho lze dosáhnout rozpoznáním Jeho Projevu. Tím, že se k Němu duše obrátí a obdrží proudy Jeho slávy, stojí u zrodu ducha víry. Podobá se to narození dítěte. Dítě nemůže přijít na svět bez otce, a duši se nemůže dostat ducha víry bez pomoci Projevu Boha. Duše Ho potřebuje rozpoznat a navázat s Ním duchovní spojení.

Tím, že se duše s oddaností obrátí k Bahá'u'lláhovi, tím, že se naučí Ho milovat, tím, že se podrobí vlivu Jeho Zjevení a tím, že s Ním naváže duchovní rozmluvu, dojde k oplodnění a zrodí se duch víry. To je pro duši tím konečným a nejslavnějším osudem, záměrem, pro který byla stvořena.

Proto, když člověk rozpozná Bahá'u'lláha jako Projev Boha v tomto věku, je duše věřícího obdařena duchem víry. Podobá se to jiskře, která se zažehne

v srdci. Tato jiskra je zprvu jen slabým zábleskem světla, ale musí se jí dovolit, aby se stala stále prudším ohněm. Právě tehdy se věřící do Bahá'u'lláha zamiluje.

Otázkou je, jak se člověk, který právě přijal Víru, může k Bahá'u'lláhovi více přiblížit, aby rozdmýchal jiskru své víry do plamene a každým dnem zvyšoval sílu své lásky k Němu.

V Qur'ánu je uvedeno a Bahá'u'lláh to potvrzuje a opakuje, že „Poznání je světlo, které Bůh vrhá do srdce, kohokoli si přeje“.⁶⁰ Prohlášení, že srdce je místem úsvitu poznání Boha, může někomu znít podivně, protože je známo, že mysl je prostředkem k získávání znalostí, a nikoli srdce. Ale víra a poznání Boha jsou stejně jako semínka nejdříve zasazena do srdce. Následně mysl pochopí pravdu a začne jí rozumět. Nakonec vzájemným působením obou – srdce a mysli – se do duše vnáší utvrzení a jistota.

Intelektuální přístup nestačí

Třebaže zpočátku může věřící dojít k víře v Bahá'u'lláha prostřednictvím intelektuálního přístupu, nemůže její zesilování a každodenní růst probíhat díky čistě intelektuálním činnostem. A jestliže víra u člověka postupem času neroste, je to s ní jako s dítětem, které se narodí, ale nedokáže růst. V takovém případě věřící velmi pravděpodobně zakouší určité pochybnosti ohledně Víry a může zažívat velké duševní konflikty, je-li postaven tváří v tvář zkouškám. Třebaže intelektuálně může jedinec Bahá'u'lláha přijmout za Projev Boha a dokonce může Jeho spisy dobře znát, nebude takový člověk schopný mít absolutní jistotu, která obdařuje člověka duchovními vlastnostmi a uděluje jeho duši věčnou spokojenost, jistotu a štěstí.

Srdce je středobodem vřelosti a lásky. Vlastností srdce je zamilovat se do nějakého subjektu, a je to právě člověk, který najde a vybere si tento subjekt. Pokud například člověk obrací svou náklonnost k hmotnému světu, dojde k tomu, že se jeho srdce velmi snadno připoutá k materiálním věcem. Avšak pokud se člověk obrátí k Bohu a duchovním věcem, pak se do Něj může jeho srdce zamilovat za předpokladu, že daný člověk splní jednu podmínku, kterou Bahá'u'lláh uvádí těmito slovy: „*Ó synu bytí! Tvé srdce je Můj domov, posvěť je pro Můj příchod.*“⁶¹ Jak posvěcujeme srdce? Bahá'u'lláh v dalším úryvku vysvětluje:

Ó synu prachu!

*Vše, co je na nebi i na zemi Jsem určil pro tebe, vyjma lidského srdce, které Jsem učinil příbytkem Svě krásy a slávy; tys však přenechal Můj domov a příbytek jinému než Mně; a kdykoli se chtěla Má svatost v Mém příbytku naplno projevit, našla tam cizince a bez domova spěchala do svatostánku Milovaného.*⁶²

a opět

Ó můj příteli v slově!

*Zamysli se chvíli. Slyšel jsi někdy, že přítel a nepřítel přebývají v jediném srdci? Vyhosti tedy cizince, aby Přítel mohl vstoupit do Svěho domova.*⁶³

Abychom získali víru a umožnili Zjevení Boha, aby zazářilo v nitru srdce, musíme vypovědět „cizince“.

Kdo je tím cizincem?

Za „cizince“ lze považovat naše připoutání k tomuto světu, a nejstrašnějším druhem připoutání a tím neškodlivějším, je připoutání k vlastnímu egu. Takové připoutání k sobě samému se především projevuje v podobě pýchy na vlastní znalosti a další úspěchy, jako je pozice a postavení. Je to láska k sobě samému, která člověka vede k tomu, aby byl neústupný ve svých názorech, sebestředný, pyšný a sobecký. Člověka úplně zbavuje duchovních vlastností. Takový člověk ve svém srdci skutečně přechovával velkého nepřítele, a sice „cizince“, a dokonce i poté, co přijal Víru, pro něj bude obtížné, aby z Bahá'u'lláhových spisů čerpal duchovní povznesení, protože z připoutání k vlastnímu egu se stala překážka mezi daným jednotlivcem a Bohem.

Číst spisy okem intelektu a považovat se přitom za někoho obdařeného skvělými vlastnostmi a úspěchy, nepochybně povede k uzavření dveří pro Bahá'u'lláhovy dary a utvrzení a Jeho slova nemohou mít na srdce vliv. Samozřejmě, když někdo rozpozná Bahá'u'lláha jako Projev Boží, a pokoří se před Ním, je to jedním z hlavních předpokladů pro to, aby se „cizinec“ krůček

po krůčku z něčího srdce vyhnal. „*Pokoř se přede Mnou, abych mohl milostivě zavítat k tobě,*“⁶⁴ je Bahá'u'lláhovo jasné napomenutí vůči nám.

*Oslep své oči, abys mohl spatřit Mou krásu; staň se hluchým, abys mohl naslouchat sladké melodii Mého hlasu; zapomeň všechnu učenost, abys mohl být účasten Mé moudrosti; a očisti se od bohatství, abys mohl obdržet trvalý podíl z oceánu Mého věčného bohatství.*⁶⁵

Jeden krásný perský příběh ve verších vypráví o kapce deště, která padá z mraků. Kapka o sobě ví, že je živou vodou, nejcennějším prvkem, který Bůh stvořil, a je tedy na sebe pyšná. Celou cestou dolů se jen chlubí a náhle uvidí pod sebou oceán. Pak si uvědomí vlastní bezvýznamnost a vzkřikne: „Pokud existuje tohle, co jsem tedy já?“ Když oceán uslyší tento výraz pokory, přiláká kapku k sobě a udělá z ní společníka jedné perly. Na následujících řádcích se nachází část jedné povinné modlitby od Bahá'u'lláha. I když je jen velmi krátká, připomíná příběh o kapce a oceánu a je dokonalým vyznáním toho, kdo jsme:

*Dosvědčuji, ó můj Bože, že jsi mě stvořil, abych Tě znal a uctíval. Doznávám, v tomto okamžiku, svou bezmocnost a Tvou moc, svou chudobu a Tvé bohatství.*⁶⁶

Když se prostřednictvím vlastního úsilí a za pomoci modlitby jednotlivci podaří zahlédnout majestátnost a velikost Bahá'u'lláha, tak stejně jako ta kapka, když uviděla oceán, se bude duše krůček po krůčku rozvíjet, až se stane ztělesněním sebezapření a naprosté nicotnosti, což je pro člověka tím největším úspěchem a základní charakteristikou duchovního obra.

Tehdy a jen tehdy může člověk vypudit „cizince“ ven.

Duchovní potrava

Jak jsme již uvedli, dotkne-li se srdce člověka Bahá'u'lláhova láska a řekne-li „Já věřím,“ právě se v jeho duši narodil duch víry. Jedná se o druhé narození, o kterém hovoří Evangelia. Jako novorozené miminko, které musí přijímat

potravu, aby mohlo růst, také my musíme přijímat duchovní potravu, která dodává našim duším výživu.

Duchovní potravou je Boží slovo, které Bahá'u'lláh pro tento věk zjevil. Čtením Jeho slov poroste duch víry krůček za krůčkem a věřící se stane pevným ve víře, šťastným v životě a plným ujistění. Zanedbá-li člověk tuto důležitou nezbytnost, jeho víra zeslábně a člověk ji dokonce může ztratit úplně.

Prvním krokem duchovního růstu je čtení svatých Spisů

Jako matka, která dává svému dítěti jídlo několikrát denně, Bahá'u'lláh Svým následovníkům nařídil, aby pronášeli Jeho slova dvakrát denně, ráno a večer, a prohlašuje, že ti, kteří je nepronášejí, nejsou věrni Smlouvě Boží.

Prostudujme si nyní význam Bahá'u'lláhova přikázání pronášet Jeho slova dvakrát denně.

Víme, že Bůh ve všech Svých panstvích a královstvích komunikuje se Svým stvořením prostřednictvím určitých nástrojů. Například Slunce, které zalévá svými paprsky veškeré hmotné stvoření, je jedním z prostředků, kterým Bůh komunikuje se všemi stvořenými věcmi na této Zemi, a uvolňuje tak takové životodárné síly, které jsou nezbytné pro růst a rozvoj.

Způsob, kterým náš Stvořitel komunikuje s našimi dušemi se děje prostřednictvím slov, které zjevil Projev Boha, jímž je v tento den Bahá'u'lláh. Samotná myšlenka, že se náš Stvořitel, který si přeje komunikovat s našimi dušemi, rozhodl s námi „mluvit“ prostřednictvím slov Bahá'u'lláha, a že Jeho slova osvětlují naše bytosti stejně jako sluneční paprsky, postačí k tomu, aby v našich srdcích, která jsou srdci věřících, vyvolal takové vzrušení, že vezmeme knihu Boha do rukou s pocity radosti a úcty, s vědomím toho, že čteme slova našeho Stvořitele, kterými s námi „mluví“, že zalévá naše nejniternější srdce Svým světlem a zahrnuje nás Svými dary. Všechny tyto drahocenné projevy přízně můžeme obdržet za předpokladu, že se nám podaří zahnat „cizince“ a s čistým srdcem se obrátit k Bohu. Tak můžeme otevřít knihu Boha s velkou důvěrou, že díky síle slov v ní zjevených budeme moci duchovně růst.

Na tomto místě je vhodné upozornit na rozdíl mezi říkáním modliteb a pronášením úryvků ze spisů. Jde někdy o zcela odlišné věci. Často, když říkáme modlitbu, tak Boha o něco žádáme, ale když pronášíme úryvky z Desek a svatých spisů, tak je to Bůh, který nás žádá, abychom plnili Jeho přikázání.

V Kitáb-i-Aqdas Bahá'u'lláh uvádí, že číst Jeho slova, když je člověk unavený, příliš užítku nepřináší. Říká, že přečíst několik řádků v duchu radosti a lahodné svěžesti je lepší než přečíst celou knihu, je-li člověk sklíčený a zemdlelý. Toto přikázání je ve velkém souladu se zákonem přírody, že člověk jí potravu pouze tehdy, když má hlad. Jinou podobností je, že v přírodě se musí jíst potrava pravidelně každý den. Jíst jednou za život není dostačující. Je tomu tak stejně se čtením slov Božích, které jsou potravou pro ducha. Číst svaté spisy jednou za čas nestačí. Má-li duše duchovně růst, musí jednotlivce podle toho, jak to nařídil Bahá'u'lláh, číst Jeho slova, která jsou zaznamenána v Jeho deskách, každý den dvakrát.

Dovolme, aby síla Slov vešla do našich srdcí

Těmto slovům se všemi jejich životodárnými silami se pak musí dovolit proniknout do srdce člověka a posílit jeho víru. Toto proniknutí se uskuteční, když si uvědomíme, že se jedná o slova, která jsou nabita obrovskou silou. Když si je ráno v tomto duchu přečteme, můžeme pak rozmlouvat s Bahá'u'lláhem během dne, ať už jsme v práci nebo kdekoli jinde, a rozjímat o Jeho slovech, aby se stejně jako potrava, které se vstřebává do těla, mohla tato slova vstřebat do našich srdcí a duší. A právě tehdy dostaneme hlad po tom, abychom si večer přečetli více těchto slov. Pokud ten hlad nedostaneme, je to znamením toho, že jsme těmto slovům nedovolili proniknout do našeho srdce.

Druhý krok

Spřízněnou záležitostí, jakou je čtení ze spisů a srovnatelnou vlivem, který může na duši uplatňovat, je Bahá'u'lláhovo přikázání o povinné denní modlitbě. Povinná modlitba se od ostatních modliteb liší tím, že představuje jedno z hlavních Bahá'u'lláhových nařízení, pojí se s ní určité rituály a obracení se ke Qiblih ve chvíli, kdy člověk tuto modlitbu pronáší v soukromí vlastního pokoje. Existují tři povinné modlitby a člověk si může vybrat jakoukoli z těchto tří modliteb.

Bahá'u'lláh přikládá tomuto konkrétnímu přikázání ten největší význam. 'Abdu'l-Bahá v jedné ze Svých Desek povinnou modlitbu popisuje jako „samotný základ Věci Boha“⁶⁷ a příčinu duchovního života jednotlivce. V jiné Desce prohlašuje, že dodržování nařízení o povinné modlitbě je pro všechny

závazné a že žádná omluva není přijatelná, s výjimkou případů, kdy je osoba duševně narušená nebo čelí mimořádným okolnostem. Bez každodenního dodržování tohoto důležitého přikázání je nemožné se k Bahá'u'lláhovi více přiblížit.

Kromě povinných modliteb, které jsou všem věřícím nařízeny, existuje mnoho modliteb, které zjevili Báb, Bahá'u'lláh a 'Abdu'l-Bahá, jež mají odlišný charakter a jejich pronášení nepředstavuje náboženský obřad. Jejich pronášení je dobrovolné a může k němu dojít pokaždé, když se jedinec rozhodne tak učinit, buď v soukromí nebo veřejně.

Síla modlitby

Abychom se mohli zbavit ega, je modlitba nezbytnou nutností duchovního růstu. Naše přirozené spojení s Bohem se děje prostřednictvím modlitby. Modlitba, která je prosta žádostivosti, může mít na duši silný vliv.

Její prostřednictvím se otevrou řečiště Boží milosti a proud Jeho darů osvěží a posílí duši. Je tomu stejně jako se stromem, který, pokud je naživu, vzpíná své větve a listy ke slunci, aby vstřebal jeho životodárné paprsky, tak i duše, osvětluje-li ji světlo víry, touží v modlitbě po Bohu, miluje, když Ho může velebit a touží s Ním rozmlouvat. Pokud tomu tak není, může se modlitba stát něčím, co vyjadřujeme pouze slovy, něčím, co postrádá radost a upřímnost, a srdce člověka pak nebude s to přijímat proud Boží přízně. Strom, který necítí životodárné paprsky slunce, je mrtvý, i když slunce rozlévá svou energii bez ustání. Oživující síly Boží nekonečné lásky stejným způsobem pronikají celým stvořením; ale přesto dokud zbožně neobrátime svá srdce k Bohu, nemůžeme tuto energii přijímat.

Síla, kterou lze vyvolat v srdci věřícího, oprostí-li se od vši žádostivosti a obrátí se k Bohu s hymny chvály a oslavování, se vymyká našemu chápání. Stačí jen říci, že mnozí hrdinové naší Víry čerpali svou odvahu a neochvějnost právě z tohoto zdroje. Užívali síly modlitby pro učení Víry, a v důsledku toho se stali důstojnými nástroji pro to, aby přivedli tisíce lidí do stínu Bahá'u'lláhovy Víry.

Třetí krok

Ač je čtení Bahá'u'lláhových slov životně důležité, nemusí vést k duchovnímu pokroku, není-li spojeno se službou Věci. Požívá-li člověk potravu pra-

videlně a v hojném množství, ale nehýbá-li se a nepoužívá-li své svaly každý den, brzy se z něj stane invalida. Čtení ze spisů musí být stejným způsobem doprovázeno skutky. Mezi největší služby, které lze v tento den Věci prokázat, patří učení Víry jako každodenní povinnost, vytváření Bahá'í společnosti a budování a upevňování Místních duchovních rad na všech místech.

Učení Víry, což je skutek, který duši zprostředkovává Poselství Boží, bylo v tomto Zřízení uděleno výsostné postavení. Nejenže Bahá'u'lláh každému věřícímu uložil povinnost učit Jeho Věc, ale považuje učení Víry za „ze všech skutků nejmáňší“.⁶⁸ A 'Abdu'l-Bahá prohlásil: „Nejmáňší ze všech darů je dar Učení. Přitahuje k nám Milost Boží a je naší prvořadou povinností.“⁶⁹

Čtvrtý krok

Duchovní růst věřícího také závisí na čistých a dobrých skutcích a poslušnosti zákonům a učení Bahá'u'lláha. Vést život v souladu s učením Boha je cílem každého Bahá'í. Je to také předpokladem úspěšného a účinného učení Víry.

Bahá'u'lláh v jedné ze Svých Desek prohlašuje:

„Bůh každému předepsal povinnost učit Jeho Věc. Kdokoli se pozvedne, aby této povinnosti dostál, nutně se musí, dříve než prohlásí Jeho Poselství, ozdobit ornamentem poctivé a chvályhodné povahy, aby jeho slova mohla přivábit srdce těch, kdož jsou jeho volání otevřeni. Jinak nemůže nikdy doufat, že na své posluchače zapůsobí.“⁷⁰

Toto prohlášení neopouští žádný prostor k pochybnostem, protože Bahá'u'lláh říká: „Jinak nemůže nikdy doufat, že na své posluchače zapůsobí.“ Slovo „nikdy“ je velmi důrazné a vylučuje jakoukoli jinou metodu. V početných jiných Deskách zjevil Bahá'u'lláh podobná prohlášení.

Ochrana své víry

V přírodě si můžeme povšimnout toho, že tehdy když se dítě narodí, začíná nejdůležitější úkol: výchova dítěte a jeho ochrana si žádá láskyplnou péči a ostražitost ze strany jeho rodičů. S duchem víry je tomu stejně tak. Řekne-li člověk, „Jsem Bahá'í,“ musí chránit tento nejcennější dar víry a umožnit jí, aby neustále rostla.

Čtení ze svatých spisů a kroky uvedené na těchto stránkách nás dovedou na dálnici duchovního pokroku a přivedou nás blíže k Bahá'u'lláhovi.

Tři velcí lupiči víry a duchovnosti

Kráčíme-li po této cestě duchovního pokroku, je třeba se mít na pozoru, aby nás o naši víru neoloupily síly popírání a bezbožnosti.

1) Prvním z těchto lupičů je připoutání k tomuto světu. Bahá'í chápání odpoutání nespočívá v tom, že se člověk musí odřeknout světa a jeho záležitostí. Připoutáním k tomuto světu je spíše všechno, co se stává překážkou mezi věřícím a Bahá'u'lláhem. Láska k sobě je tou nejhroznější překážkou. Největším nepřítelem, kterého člověk má, je posedlost sám sebou a vlastním egem.

2) Druhým lupičem něčí víry je špatná společnost druhých lidí. Přátelství s bezbožníky může ohrozit nebo zničit naši víru. Bahá'u'lláhovo zlověstné varování zní následovně:

*Ó synu prachu!
Stráž se! Nekráčej s bezbožnými a nevyhledávej jejich
společnost, neboť ona mění záři srdce v pekelný oheň!⁷¹*

Slovo „bezbožník“ by se nemělo špatně chápat. Bezbožný člověk může vyznávat víru v Boha, zatímco mnozí z těch, kteří se považují za agnostiky a ateisty, nemusí být ve skutečnosti bezbožní.

Na rozdíl od tohoto případu se nám dostává duchovního povznesení, přijdeme-li do styku s někým, kdo je rozdílen láskou k Bahá'u'lláhovi. Už samotná společnost takové osoby zvyšuje u člověka jeho víru v Boha. Bahá'u'lláh ve Skrytých slovech uvádí:

„Ten, kdo se snaží rozmlouvat s Bohem, nechá se vést do kruhu Jeho milovaných; a ten, kdo se snaží zaslechnout slovo Boží, popřeje sluch i slovům Jeho vyvolených.“⁷²

3) Třetím nepřítelem jsou klevety a pomlouvání. Hledat na druhých chyby a o těchto chybách mluvit, podkopává samotné základy naší víry v Bahá'u'lláha. On nám radí těmito slovy:

„Ó vystěhovalci! Neposkrvňujte pomluvami jazyk, který Jsem určil pro zmínky o sobě. Jestliže vás pálí oheň hněvu, vzpomeňte na vlastní chyby, a ne na chyby mých tvorů, jelikož každý z vás zná své nitro lépe nežli zná druhé.“⁷³

POUŽITÁ LITERATURA

‘Abdu’l-Bahá:

- *The Promulgation of Universal Peace*. Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1982.
- *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*. Haifa: Bahá’í World Centre, 1978.
- *Poslední vůle ‘Abdu’l-Baháa*. Mladá Boleslav: Nakladatelství Bahá’í, 1997.

The Báb. *Selections from the Writings of the Báb*. Haifa: Bahá’í World Centre, 1976.

Bahá’í Journal (National Spiritual Assembly of the British Isles), srpen 1963.

Bahá’í modlitby: Bahá’u’lláh, Báb a ‘Abdu’l-Bahá. Sbírka modliteb. Mladá Boleslav: Nakladatelství Bahá’í, 1993.

Bahá’u’lláh:

- *Bahá’u’lláhovy Desky zjevené po Kitáb-i-Aqdas*. Praha: Bahá’í nakladatelství, 2001.
- *Bahá’u’lláhovy vybrané spisy*. Mladá Boleslav: Nakladatelství Bahá’í, 1994.
- *The Kitáb-i-Aqdas*. Haifa: Bahá’í World Centre, 1992.
- *Kitáb-i-Íqán*. Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1989.
- *Skrytá slova*. Vídeň: Národní duchovní rada obce Bahá’í v Rakousku, 1990.

Britannica Book of the Year 2002. Chicago: Encyclopedia Britannica, 2002.

The Importance of Obligatory Prayer and Fasting. Oakham: Bahá’í Publishing, 2000.

Lights of Guidance: A Bahá’í Reference File. Compiled by Helen Hornby. New Delhi: Bahá’í Publishing Trust, 5th ed. 1997.

Nabíl-i-A‘zam. *The Dawn-Breakers: Nabil’s Narrative of the Early Days of the Bahá’í Revelation*. Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1970.

Principles of Bahá'í Administration. London: Bahá'í Publishing Trust, 1976.

Shoghi Effendi:

- *Bahá'í Administration*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1968.
- *Bahá'u'lláhův Světový řád*. Praha: Bahá'í nakladatelství, 2008.
- *Dawn of a New Day: Messages to India 1923–1957*. New Delhi: Bahá'í Publishing Trust, 1970.
- *God Passes By*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, rev. ed., 1995.
- *Messages to America*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Committee, 1947.
- *Messages to the Bahá'í World*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1971.

Světový dům spravedlnosti (*The Universal House of Justice*):

- Dopis Světového domu spravedlnosti náboženským představitelům světa, duben 2002.
- Dopis Světového domu spravedlnosti, listopad 2007.
- Dopis Světového domu spravedlnosti, Ridván 2000.
- Dopis Světového domu spravedlnosti, ve kterém oznamuje Jedno-roční plán, 26. listopadu 1999.
- *Messages from the Universal House of Justice 1963–1986: The Third Epoch of the Formative Age*. Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1996.
- *A Wider Horizon: Selected Messages of the Universal House of Justice 1983–1992*. Riviera Beach, FL: Palabra Publications, 1992.

Adib Taherzadeh (1921–2000) – byl vynikajícím Bahá'í učencem a administrátorem pocházejícím z Íránu. Vystudoval elektrotechniku a celou svou profesní kariéru na Britských ostrovech také elektrotechnice zasvětil.

Ve svém volném čase anglicky sepišoval obsáhlé knihy, které měly čtenáře ze Západu blíže seznámit s nesmírnou šíří a hloubkou spisů Bahá'u'lláha, zakladatele Bahá'í Víry. Šel tak ve šlépějích svého otce, který Bahá'u'lláha osobně znal a napsal podrobné dějiny Bahá'í Víry ve středním Íránu druhé poloviny 19. století.

Adib Taherzadeh nadto celá desetiletí sloužil v různých národních a evropských Bahá'í institucích. Posledních dvanáct let svého života sloužil v nejvyšším voleném správním orgánu Bahá'í Víry – Světovém domu spravedlnosti.

1. The Báb, *Selections*, str. 12.
2. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, VIII., str. 7.
3. Bahá'u'lláh, citován v: Shoghi Effendi, *Bahá'u'lláhův Světový řád*, str. 138.
4. Bahá'u'lláh, srov.: *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, LXXIV., str. 80.
5. Bahá'u'lláh, citován v: Shoghi Effendi, *Bahá'u'lláhův Světový řád*, str. 164.
6. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy Desky zjevené po Kitáb-i-Aqdas*, str. 191.
7. 'Abdu'l-Bahá, *Poslední vůle 'Abdu'l-Baháa*, str. 3.
8. Mullá Husayn, citován v: Nabíl, *Dawn-Breakers*, str. 341.
9. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, VII., str. 7.
10. 'Abdu'l-Bahá, *Poslední vůle 'Abdu'l-Baháa*, str. 3.
11. Shoghi Effendi, *God Passes By*, str. 324.
12. 'Abdu'l-Bahá, *Selections*, str. 88.
13. 'Abdu'l-Bahá, srov. v: *Bahá'í modlitby*, str. 124.
14. 'Abdu'l-Bahá, *Selections*, str. 87.
15. tamtéž, str. 87–8.
16. tamtéž.
17. Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas*, odstavec 30.
18. Shoghi Effendi, *Bahá'í Administration*, str. 65.
19. 'Abdu'l-Bahá, *Selections*, str. 89.
20. 'Abdu'l-Bahá, *Promulgation*, str. 72–3.
21. Shoghi Effendi, *Bahá'í Administration*, str. 88.
22. Shoghi Effendi, in *Principles of Bahá'í Administration*, str. 76.
23. tamtéž, str. 44–5.
24. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, CXXVIII., str. 154.
25. Člověk, který se zřekne světa, aby hledal Boha a žije z dobročinnosti svých spoluobčanů.
26. 'Abdu'l-Bahá, *Selections*, str. 87.

27. Z dopisu ze dne 18. března 1950 napsaného jménem Shoghi Effendiho jednotlivci, citováno v : Bahá'í Journal, srpen 1963, Londýn.
28. 'Abdu'l-Bahá, *Selections*, str. 88.
29. tamtéž, str. 87.
30. Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas*, odstavec 30.
31. Shoghi Effendi, in *Lights of Guidance*, str. 487.
32. Shoghi Effendi, *God Passes By*, str. 214.
33. Shoghi Effendi, *Dawn of a New Day*, str. 176.
34. Shoghi Effendi, *Messages to the Bahá'í World*, str. 60.
35. tamtéž, str. 127.
36. tamtéž, str. 169.
37. tamtéž, str. 63.
38. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, LXXXVI, str. 95.
39. 'Abdu'l-Bahá, *Poslední vůle 'Abdu'l-Baháa*, str. 13.
40. Shoghi Effendi, in *Principles of Bahá'í Administration*, str. 77.
41. Shoghi Effendi, *Bahá'u'lláhův Světový řád*, str. 21.
42. tamtéž, str. 117.
43. 'Abdu'l-Bahá, *Poslední vůle 'Abdu'l-Baháa*, str. 18.
44. tamtéž, str. 23.
45. Universal House of Justice, *Messages 1963–1986*, str. 246.
46. Shoghi Effendi, *Messages to the Bahá'í World*, str. 155.
47. Tyto údaje jsou v době vydání v roce 2009 výrazně zastaralé. Od prvního vydání této knížky došlo k obrovskému rozšíření Víry po celém světě. Encyklopedie Britannica ve své ročence z roku 2002 uvádí, že Bahá'í Víra je po křesťanství druhé zeměpisně nejrozšířenější náboženství na světě.
48. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, IV., str. 5.
49. Bahá'u'lláh, Deska Ahmadovi, srov.: v *Bahá'í modlitby*, str. 110.
50. Bahá'u'lláh, srov.: *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, LXI., str. 67.
51. Shoghi Effendi, *Bahá'u'lláhův Světový řád*, str. 187.
52. Dopis Světového domu spravedlnosti, ve kterém oznamuje Jednoroční plán, 26. listopadu 1999.
53. Shoghi Effendi, *Messages to America*, str. 51.
54. Dopis Světového domu spravedlnosti, Řídván 2000.
55. Dopis Světového domu spravedlnosti Bahá'í věřícím světa z 31. srpna 1987, v: *Wider Horizon*, str. 53.
56. Dopis Světového domu spravedlnosti, Řídván 1996.
57. Dopis Světového domu spravedlnosti, listopad 2007.
58. Dopis Světového domu spravedlnosti náboženským představitelům světa, duben 2002.
59. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, XXIX., str. 39.
60. Hadíth, citován v: Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Íqán*, str. 46.
61. Bahá'u'lláh, *Skrytá slova*, z arabštiny č. 59.
62. tamtéž, z perštiny č. 27.
63. tamtéž, z perštiny č. 26.
64. srov.: tamtéž, z arabštiny č. 42.
65. tamtéž, z perštiny č. 11.
66. Bahá'u'lláh, srov.: v *Bahá'í modlitby*, str. 4.
67. 'Abdu'l-Bahá, in *Importance of Obligatory Prayer and Fasting*, č. 35.
68. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, CXXVIII., str. 155.
69. 'Abdu'l-Bahá, *Poslední vůle 'Abdu'l-Baháa*, str. 22.
70. Bahá'u'lláh, *Bahá'u'lláhovy vybrané spisy*, CLVIII., str. 187.
71. Bahá'u'lláh, *Skrytá slova*, z perštiny č. 57.
72. tamtéž, z perštiny č. 56.
73. tamtéž, z perštiny č. 66.

Adib Taherzadeh
DŮVĚRNÍCI MILOSRDNÉHO
Úvod do Bahá'í správy

Z anglického originálu *Trustees of the Merciful*
vydaném v nakladatelství Bahá'í Books UK
v roce 2009 ve druhém, upraveném anglickém vydání
přeložil kolektiv překladatelů. K prvnímu vydání
anglického originálu došlo v roce 1972.

Vydalo Bahá'í nakladatelství s.r.o. v Praze roku 2010.

Bahá'í nakladatelství s.r.o.
Lucemburská 33, 130 00 Praha 3
Email: nakladatelstvi@bahai.cz
Web: nakladatelstvi.bahai.cz

Sazba: Vladimír Ludva – DTP studio, Brno
Návrh obálky: Luděk Kratochvíl
Výroba: xPrint s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram

88 stran. Vydání první.

© Bahá'í nakladatelství s.r.o., 2010

ISBN 978-80-85478-37-2